

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 5

1976 4. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 2

1. MAI 1976

**Klassesolidaritet mot kapitalens offensiv!
De «ulovlige» streikene viser vegen!**

**Arbeiderne har ikke noe fedreland
- leve den proletariske internasjonalsmen!**

INDIA - STYRKING AV DIKTATURET

De siste måneders utvikling i India viser at de siste rester av borgerlig demokrati nå er kastet på båten. Det India som borgerskapet i de kapitalistiske land trakk fram som eksempel på et stabilt demokrati i de gamle koloniområdene til britene, har nå kastet masken og står fram som et åpent brutalt og terroristisk diktatur. Årsaken til dette må sees i lys av kampen mellom de 2 supermaktene om verdensherredømme. Helt til slutten av 60-tallet kunne USA-imperialismen fritt stå for utbyttinga av de indiske folkemassene. Men USA's innflytelse i India ble merkbart mindre etter hvert som USA mistet fotfeste i Sørøst-Asia og i verden forøvrig. Den vestlige frie markedsmodellen viste seg å føre til kaos i Indias økonomi, og langsomt, men sikkert tok den indiske staten over tungindustrien og andre viktige industrigrener.

Samtidig som dette skjedde begynte en annen oppadstrebbende imperialistmakt, Sovjet, å fatte interesse for det indiske marked. Under dekke av å være den 3.verdens naturlige allierte skaffet Sovjet seg betydelig innflytelse over Indias økonomi, og idag kontrollerer Sovjet størstedelen av den statlige industrien og har to indiske havner ved det strategisk viktige Indiske Hav, til sin disposisjon.

Sovjets stadig økende innflytelse vakte hard motstand fra populistiske krefter, særlig rundt den borgerlig-liberale politikeren Narayan. Dessuten så det USA-tro borgerskapet sin stilling truet. Den fraksjonen av det indiske borgerskapet som støtter seg på Indira Gandhi fikk så stor innflytelse og trua det USA-tro-borgerskapets monopol på utbyttinga av de indiske folkemassene. Dette førte til at motstanden mot I.Gandhis politikk

Politi mot demonstrerende arbeidere.

ble stor, også i borgerlige kretser.

Motstanden mot vanstyret vokste stadig seg større og større og daglig ble demonstrasjoner, streiker og okkupasjoner av storgods iverksatt. Bevegelsen vokste seg så stor at den faktisk så ut til å tvinge Indira Gandhi til å gå av. I denne situasjonen så Gandhi-klikken ikke noen annen vei ut av uforet enn å sette i verk klart fascistiske tiltak. Den 26.juni 1975 ble tusener av opposisjonspolitikere arrestert og internert. Samtidig ble en heksejakt uten like satt i verk på kommunister og revolusjonære arbeidere og bønder. Det gikk særlig hardt ut over de jordløse bondene, de såkalte HARISANS. Alt dette skjedde med Sovjet og deres agentur CPI's (Indias kommunistiske parti) velsignelse. Kort etter 26.juni uttalte Sovjets ambassadør i India at det er å håpe at 26.juni blir stående i Indias historie som en like viktig hendelse som frigjøringen i 1947!

Et nytt skritt for å styrke diktaturet ble tatt i januar i år. Et regjeringsdekret ble sendt ut.

I dette dekretet ble talefriheten og forsamlingsfriheten opphevet. Det ble forbudt å avholde demonstrasjoner, høytalere ble forbudt å bruke uten bevilgning. Det ble videre forbudt å bære våpen og stokker (sjølsagt med unntak av politiet!). Videre ble retten til å danne fagforeninger, retten til fritt å reise rundt i landet (!) og retten til sjøl å velge yrke (!) formelt opphevet. Lista er ikke slutt med dette!: Politiet fikk videre anledning til å fengsle folk i ett år uten lov og dom. 26 partier og organisasjoner ble kjent illegale, deriblant Naxalittene og CPI(m-l) (Indias kommunistiske parti (marxist-leninistene)), det partiet som står i spissen for de indiske arbeiderne og bondenes revolusjonære kamp mot diktaturet.

Videre ble det streikeforbud og pressesensuren ble formelt innført. Det er klart at alle disse tiltakene ikke ble iverksatt uten et hav av protester. Særlig pariaene (den laveste kasten i India) har reist protester. I distriktet Ujain i regionen Madja Pradesh demonstrerte hundrevis av disse mot overgrepene fra politiet. I Ghazipur og Rohtak i Bihar bevæpnet pariaene seg med kniver og gikk til angrep mot politiet etter vilkårlige brannstiftelser og nedslaktninger av revolusjonære. I Bhojpur og Patna tok de landløse bondene kampen opp mot den brutale forfølgelsen satt i verk av godseierne. (Kilde: Hsinhua News Agency 4.1.76). Videre trosset folkemassene i delstatene Gujarat, Tamil, Nadu, Orissa og Bihar demonstrasjonsforbudet og fylte gatene med tusenvis av mennesker i protest mot unntakslovene. Ved siden av dette har det vært utallige sit-down-aksjoner og streiker over hele India. Spesielt var den 20-dagers lange streiken til jernbanearbeiderne i 1974 av stor betydning for utviklinga av en bevissthet i den indiske arbeiderklassen. Gandhi møtte streiken med harde tiltak, da denne aksjonen så ut til å bli hennes bane, men etter å ha fengsla og internert over 50 000 (!) arbeide-

re, kunne Gandhi igjen smilende konstatere at ro og orden var gjenopprettet.

Motstanden mot terror-styret omfatter ikke bare arbeidere og bønder, men stadig større deler av det indiske folket slutter opp om motstandskampen. F.eks. boikotta studentene ved universitetet i Trivandrum undervisningen og den 9/7 storma 100 politifolk universitetet i New Delhi, og fengsla mange studenter.

I New Delhi, Bombay og andre byer utkommer illegalt trykte aviser, pamfletter og lopesedler, som oppfordrer til deltagelse i motstanden mot fascist-styret. Den borgerlige opposisjons-politiker Erasmo de Sequeira slo i en protesttale nylig fast at Indira Gandhis forfatningsstridige tiltak best kunne sammenliknes med Hitler-Tysklands undertrykkelse av opposisjonen der i 30- og 40-åra.

Tross blodig terror, så vinner motstandskampen stadig større oppslutning. Til tross for over 100 000 (!) politiske fanger, så vinner såvel den væpnede som den ikke-væpnede motstandskampen stadig nye framganger.

Den nydannede anti-fascistiske Allianse i India fører i dag kampen under følgende 3 hovedparoler:

1. Frigi alle de politiske fangene!
2. Gjenninnføring av de borgerlig-demokratiske retter! (Tale, forsamlings, demonstrasjons og streikerett)
3. Bort med alle utenlandske makter, spesielt de 2 supermaktene USA og Sovjet!

Dette er paroler som de norske kommunistene bør støtte. Vi vil videre oppfordre alle anti-fascister til å mobilisere til protestaksjoner mot det terroristiske diktaturet.

Send protester til den indiske ambassaden i Oslo!

SPETTATORA ROSSA

Vally Børnich, bl. a. nestformann i Oslo Faglige Samorg, er av en av NTLs avdelinger utnevnt som formann i et landsomfattende utvalg som skal utrede arbeids- og lønnsforhold ved folkeregistrene i landet. Vally Børnich ble i sin tid kastet som nestformann i sin egen forening i Oslo, for streikebryteri. Likningsetatens Landsforening avd. 1 i Oslo har på sitt årsmøte i mars protestert mot utnevnelsen av Vally Børnich.

I et TV-intervju i slutten av mars ble SVs faglige leder - Ove Larsen - stilt følgende spørsmål:

-Vil ikke uttalelsen fra SVs faglige konferanse velte opplegget for det kombinerte oppgjøret?

Larsen vrei seg, og svarte:

-Derfor har vi formulert det slik at vi ikke oppfordrer arbeiderne til å stemme ja.

Tilføyelse fra oss: Slik tale er vaskeekte SV-politiker verdig.

VIETNAM I ÅR

Den 30. april er det ett år siden USA led sitt definitive nederlag i Vietnam. Det er vel neppe noen annen begivenhet i de siste ti år som har satt så tydelig preg på vår tids generasjon som Vietnam-krigen. Så å si alle ble tvunget til å ta standpunkt, enten for USAs folke-mord eller for det tapre vietnamesiske folks frigjøringskamp. For mange i vårt land var Vietnam-krigen årsak til at mange endret sin oppfatning til verden, USAs umenneskelige krig, som i ellefte time ble gjort kjent for det norske folk, avslørte imperialismens sanne vesen. Innen det etablerte politiske sjikt ble det etterhvert vanskeligere og vanskeligere offentlig å forsvare USAs folkemord. Årsaken var at opinionen var på det vietnamesiske folks side. Også den USA-vennlige norske regjering måtte tilslutt gå til det tunge skritt å anerkjenne PRR. I dag ytes det lån og hjelp i gjenoppbyggingen av Sør-Vietnam, men bak hjelpen og bistanden ligger det lønnlige håp om et "demokratisk" Vietnam. Et "demokrati" etter vestlig mønster.

Omkring 1960, da krigen i Vietnam ble opptrappet, skjedde det en endring i den internasjonale utvikling. Samtidig som den revisjonistiske tendens i Sovjet utviklet seg skjedde det en avspenning mellom Moskva og Washington. I og med Kennedy forskjøv tyngdepunktet i USAs utenrikspolitikk seg. Bekjempingen av østblokklandene var ikke lenger hovedsak i USAs utenrikspolitikk. Nå gjaldt det å knuse folkenes frigjøringskamp i Afrika, Asia og Latin-Amerika.

Vietnam og det øvrige Sørøst-Asia har selvstøtt en økonomisk betydning for USA-imperialismen både i form av forskjellige viktige råvarer og som handelsmarked. Men dette alene kan ikke forklare den kolossale amerikanske krigsinnsatsen. Den vesentligste forklaringen ligger nok i den såkalte domino-teorien. Seier over Vietnam var bare en del av den amerikanske imperialistens krigsmål. Vietnam var et sted hvor de mest fandanivoldste våpen skulle uteksperimenteres. Vietnam var det land som skulle knuses og være eksemplet som skulle vise verdens undertrykte folk og nasjoner at det ikke lønte seg å forsøke seg på noen frigjøring i sin alminnelighet og å sette seg opp mot verdens mektigste stat i sin særdeleshet. Som vi vet gikk det ikke slik. Vietnam-krigen ble tvert om et eksempel på at det lønner seg å

kjempe mot alle former for undertrykking, og at det ikke bare går an å sette seg opp mot supermaktens overgrep, men at seier er uunngåelig hvis folket står sammen i en ubrytelig enhet og hvis kampen ledes etter de riktige prinsipper. Derfor ble seieren den 30. april 1975 ikke bare en seier for det vietnamesiske folks kamp for frihet, men en seier for alle undertrykte folks og nasjoner i deres frihetskamp.

Vi vet at frihetskampen i Vietnam ble ledet etter marxist-leninistiske prinsipper. Vi vet også at frigjøringen ble ledet av arbeiderklassen.

Hvordan var dette mulig i et nesten hel-føydalt land som Vietnam? Svaret ligger i at det kommunistiske partiet allerede fra starten i 1930 bygget på marxismen-leninismen og ut fra denne la opp til en taktikk og strategi som var tilpasset landets spesielle situasjon. Partiets endelige mål var kommunismen, men partiet slo fast at for å nå dette mål var det nødvendig å gå gjennom to faser: Først den nasjonale demokratiske revolusjon og så den sosialistiske uten å gå gjennom det kapitalistiske utviklingsstadiet. Den vietnamesiske arbeiderklassen, som var kvantitativt svak, sto fram med erfaringer fra oktoberrevolusjonen og fra det kinesiske kommunistpartiets kamp mot borgerskapet og utenlandske inntrængere. Disse erfaringer i tillegg til den klare linje og mål det kommunistiske partiet i Vietnam hadde, ga den kvantitativt underlegne arbeiderklassen en kvalitativt overlegenhet. Derfor lyktes det den vietnamesiske arbeiderklasse å samle rundt seg alle patriotiske klasser og sjikt og ved hjelp av disse bygge en sterk og revolusjonær hær som tilslutt ga fullstendig seier over USA-imperialistene.

Ho Chi Minh sa: - Arbeiderklassen er den modigste og mest revolusjonære klassen, som usvikelig og redd kjemper mot imperialistene og kolonistene. Vår arbeiderklasse har, væpnet med en avansert revolusjonær teori og den internasjonale arbeiderbevegelsens erfaringer, vist seg å være den mest verdige og pålitelige leder for det vietnamesiske folket.

Gjenforeningen av Vietnam er nær forestående. Det vil i den nye staten bli lagt ytterligere vekt på å befeste arbeiderklassens ledende rolle.

Eyv.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Postboks 2863-Kampen, Oslo 5

Postgiro: 2068427

Redaksjon:

Einar Berg
Jan Erik Ryen
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.20.-

Røde Fane pr. år - kr.28.-

Pengene kan betales på postgiro 20 68 427

Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år

Røde Fane kr. 38.- pr. år

Trykk: Eget Kontor-offset.

Tre partier og grupper står i dagens Norge fram under betegnelsen kommunistisk: Norges Kommunistiske Parti, AKP(ml) og Kommunistisk Arbeiderforbund. Dette er imidlertid den eneste viktige likheten mellom de tre organisasjonene - og spesielt mellom Kommunistisk Arbeiderforbund på den ene siden og de to andre på den andre siden.

Men en ting er å være kommunist i navnet. En helt annen ting er å være det i gavnet.

Når det gjelder NKP, har dette partiet forlenget kvittet seg med de siste rester av revolusjonær tradisjon. NKP har alltid hatt sterke islett av reformisme. Dets første leder fra 1923, Olav Scheffo, utmerket seg bl.a. ved å støtte borgerskapets voldgift. Under krigen gikk partiet under Furubotns ledelse helt over på den borgerlige nasjonalismen. Også Løvlien sto grunnleggende på et forsvar for småborgerskapet og den nasjonale kapitalen, mot "den internasjonale storkapitalen". Men først under Reidar Larsens oppadstigende stjerne i 60-åra tok partiet den programmatisk konsekvensen av ikke å betrakte arbeiderklassen som den eneste revolusjonære klassen, ved at prinsippene om nødvendigheten av proletariats diktatur og revolusjonær overgang til sosialismen ble erstattet med den revisjonistiske teo-

rien om fredelig overgang til sosialismen gjennom en "demokratisk", anti-monopolistisk fase.

Dermed var det teoretiske grunnlaget lagt for den sammensmeltning i SV som begynte i 1973. Men selv om revisjonistene i Moskva ikke hadde hatt noe imot Reidar Larsens teoretiske "nyrydding" (det var tvert om de som hadde anvist den), var de ikke tilfreds med at deres trofaste og lydige filial i Norge ble oppløst i et langt mer brogete og upålitelig SV. Derfor opprettholdes nå et lite rest-NKP på Moskvass råd, etter at Reidar Larsen har tatt med seg det meste inn i SV. Det er i dag utelukkende Aftenposten og den mest forskremte borgerlige presse for øvrig som bidrar til å gi NKP et "revolusjonært" og "kommunistisk" fersiss, og absolutt ikke partiet selv. I handling har partiet hittil markert seg ved å kapitulere for samordning av lønnsoppgjøret, støtte det faglige apparatet mot Jøtul-arbeiderne, og ved å erklære at spørsmålet om NATO-medlemskapet er underordnet i forhold til "arbeiderklassens kamp mot monopolene"(!?). Med denne politikken vil Martin Gunnar Knudsen og NKP gjøre det klinkende klart for Reulf Steen at i NKP har Arbeiderpartiet en til enhver tid beredvillig samarbeidspartner. Det er godt mulig at den bestefarsnaive Knudsen virkelig

DET KOMMUNISTISKE ALTERNATIV

tror at han sammen med Nordlie og Kleppe skal "beklippe monopolenes makt", mens hensikten fra Moskvass side med denne strategien er å få agenter for sine imperialistiske interesser inn i de borgerlige regjeringene rundt omkring.

Trass i et svært sterkt fiendskap mellom NKP og AKP står de to partiene på grunnleggende samme fundament. Det bare i navnet "anti-revisjonistiske" AKP mener i likhet med NKP (og SUKP) at monopolkapitalistene i det moderne kapitalistiske samfunnet har skilt seg ut fra den øvrige kapitalistklassen som en egen herskende klasse. I samsvar med dette står AKP på det som er selve grunnlaget for den moderne revisjonismen, nemlig at hovedmotsigelsen i det moderne, utviklede kapitalistiske samfunnet går mellom monopolistene på den ene siden og hele "folket" på den andre (og ikke mellom arbeiderklassen og hele borgerskapet). Dette er AKPs grunnlag for å gi støtte ikke bare til småborgerskapet, men også deler av kapitalens håpløse og reaksjonære kamp mot monopolistene.

Et par eksempler på AKPs politikk det siste året skulle være mer enn tilstrekkelig til å belyse dette partiets karakter: For det første den uforbeholdne støtten til Hitra-bøndenes reaksjonære skattestreik for bl.a. høyere priser på matvarer, for det andre et (utrolig, men sant) forslag om å overlate sporveisdriften i Oslo til private kapitalister, for det tredje den uforbeholdne støtten til trålerkapitalistenes aksjon Stavanger havn i januar i år.

I sitt forsvar for småborgerskapets lille privateiendom står AKP med begge beina plantet på det borgerlige samfunns grunn, idet privateiendommen er selve grunnlaget for kapitalismen og dermed også for den monopolkapitalisme som uunngåelig vokser fram av kapitalismen på et visst utviklingsnivå. Dette viser seg ikke minst i AKPs faglige politikk. Denne er grunnleggende legalistisk, dvs. den prøver så lenge som overhodet mulig å holde arbeidernes faglig-økonomiske kamp innen lovens rammer, og ser på "ulovlig" streik bare som et nødvendig onde som bør unngås ved innføring av et nytt borgerlig lovverk. AKP motsetter seg i samsvar med dette også konsekvent kommunismenes parole om å sette det statsintegrerte faglige apparatet tilside i streikekampen.

Men hvorfor blir AKP likevel nesten daglig utropt til en revolusjonær fare i den borgerlige pressa? Og hva med AKPs støtte til streikende arbeidere, også når det dreier seg om "ulovlige" streiker?

Forklaringen på dette ligger i at AKP ikke er et vanlig høflig småborgerlig parti. Det er tvert om et militant, aksjonistisk parti som ikke nøyer seg med å legge fram småborgerlige klassekrav, men vil sette militante midler bak dem, og også benytte alle midler og anledninger til å vinne oppslutning for denne politikken blant arbeidere, gjerne ved å støtte streiker og ved direkte infiltrasjon i klassen.

Og selv om dette partiet står på det borgerlige samfunns grunn, er det et forstyrrende element for den ro og orden som dagens herskende grupper ønsker.

Vi ser ingen grunn til å avfeie AKP på grunn av den minimale oppslutningen partiet i dag har. Partiet har objektivt sosialt grunnlag i de voksende mellomlag i det moderne kapitalistiske samfunnet og i deklasserte småborgerlige og borgerlige elementer. Historien har tidligere vist at når den kapitalistiske krisen skjerpes, kan denne typen grupperinger gjennom militant "kamp" vinne stor oppslutning også i bestemte lag av arbeidere, bl. a. fordi de utstyres seg med lånte fjær fra den sosialistiske arbeiderbevegelsen. Hvor dette kan bære hen, antydes i dag av AKPs broderorganisasjon i Vest-Tyskland, KPD(ml), som i klassekampens navn og under bilder av Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tse-tung forfekter forening av alle "gode" tysk-nasjonale krefter for et samlet Tyskland og for dyrking av de tyske særegenheter mot de "kosmopolittiske" monopolistenes "landsforræderi". Den har vi hørt før!

Kommunistisk Arbeiderforbund er født i kamp først med den revisjonistiske utvikling i NKP, så med AKPs fullstendige utarting til et småborgerlig kampparti. Vi tar utgangspunkt i Det kommunistiske manifestes tese om arbeiderklassen som den eneste revolusjonære klassen, som den eneste klassen som har objektiv interesse av sosialismen - og i Manifestets tese om at hvis småborgeren skal bli revolusjonær, må han forlate sitt eget klassestandpunkt og innta arbeiderklassens. Vegen til sosialismen og kommunismen, det klasseløse samfunn, går ikke med småborgerskapets drømmer tilbake til den lille privateiendom, men framover gjennom storindustrien og den moderne arbeiderklassen til proletariats diktatur, i kamp med hele borgerskapet.

Derfor har vi heller ikke noe behov for å holde oss innenfor den borgerlige staten og dens lovverk. Vi ser ikke på "ulovlig" streik som et nødvendig onde som helst bør unngås. Vi ser på lovverket og statsmakten som de redskaper for borgerskapet som de er og må være, og derfor på de "ulovlige" streikene som de mest avanserte vegvisere for arbeiderklassens kamp i det hele tatt.

Gjenreis 1. mai som arbeiderklassens internasjonale kampdag!

Slutt opp om Kommunistisk Arbeiderforbund!

Med arbeiderklassen for sosialismen!
Tvers gjennom lov til seier!

Tariffoppgjøret:

Tvers gjennom lov til seier!

Den økonomiske ramme på LO/NAF-oppgjøret på 98 øre innebærer at arbeiderne maksimalt får et nominelt lønnstillegg på 3,9%. Samtidig regnes det med en prisstigning på 9%. Dette vil kort og godt si at LO og NAF denne gangen er blitt enige om et reallønnsnedslag på minimum 5%.

LO-ledelsen klarer å vri det til noe annet bare ved å plusse kompensasjonen for arbeidstidsforkortelsen og statlige subsidier og skattelettelser på det nominelle lønnstillegget. Det første er en uhyre frekkhet. Når det gjelder subsidier og skattelettelser, må dette på forskjellige måter betales nettopp av lønnsarbeiderne, og representerer ikke noe lønnstillegg. Lønnsarbeiderne må dessuten til sjuende og sist betale reduksjonen i arbeidsgiverandelen av folketrygdavgiften, som også inngår i Kleppe-pakka.

Samtidig er LO og NAF blitt enige om å sløyfe indeksregulering neste år og i stedet avvikle "et lite tariffoppgjør" i april 77 som skal tas stilling til i LOs representantskap over hodet på arbeiderne.

Kleppe-pakka er dermed en gave fra LO og staten til kapitalen, tatt ut av arbeidernes lommer. Dette er også hele hensikten med å svinebinde arbeiderklassen gjennom samordnet og kombinert oppgjør. Den eneste "positive" siden ved denne oppgjørsformen er at den tydeligere enn andre demonstrerer at staten og LO-apparatet er et redskap i hendene på kapitalistene, rettet mot arbeiderklassen.

Kleppe-pakka bør få et overveldende nei-flertall mot seg. Men uavhengig av avstemningsresultatet må arbeiderne selv reise kampen mot lønnsnedslaget på grunnplanet. Et nei i avstemningen sikrer ikke i seg selv at oppgjøret kommer over i arbeidernes hender, men vil bare medføre at det utsettes for videre manipulasjon på toppen i form av mekling og lønnsnemnd.

Det samordnede oppgjøret må avvises i praksis. Dette vil si at arbeiderne selv må sprengne ramma ved å stå fast på sine lokale krav på tvers av samordninga og være beredt på å bruke streikevåpnet. Dette er gjort med stort hell før, og det kan gjøres på ny! I 1970 reiste bl. a. NORGAS- og Sauda-arbeiderne streikekampen på tvers av LO-ledelsens opplegg.

Den siste tid har brakt flere streikekamper som viser hvordan kampen på tvers av samordninga kan og må føres. Kampen på tvers av samordning vil bli stemplet som "ulovlig" - både av LO-apparatet og av Arbeidsretten. Men erfaringene fra alle "ulovlige" streiker de siste åra viser at når arbeiderklassen tar utgangspunkt i egne klasseinteresser, og ikke i borgerskapets lovverk og rettsapparat, blir skremslene og dommene døde og maktesløse, og arbeiderne vinner full seier. I denne situasjon er valg av egen streikekomite til erstatning for klubbstyret absolutt nødvendig.

Slik - og bare slik - kan årets samordnede oppgjør tilbakevise i praksis.

Teorien om proletariats diktatur.

Den historiske bakgrunnen for den kampanjen for studiet av teorien om proletariats diktatur som har pågått - og stadig pågår - i Kina, er både den restaurasjonen av et borgerlig diktatur som har funnet sted i Sovjet, og de økonomiske og politiske tilstandene i dagens Kina og de vanskene kineserne møter i møter i byggingen av sosialismen.

Dagens Kina blir av Mao-tse-tung karakterisert på følgende måte:

"Kina er et sosialistisk land. Før frigjøringen var landet mye likt et kapitalistisk land. Ennå i dag praktiserer Kina et åtte-graders lønssystem, fordeling i forhold til arbeidsytelse og bytte ved hjelp av penger, og er i alt dette svært lite forskjellig fra det gamle samfunnet. Det som er forskjellig, er at eiendomssystemet er blitt forandret."

Han legger til at under proletariats diktatur kan slike fenomener ikke helt avskaffes, men begrenset.

Teorien om proletariats diktatur - av Lenin kalt "marxismens kvintessens", er en lære som både er blitt åpent forkastet, dårlig forstått, glemt eller revidert.

Den revisjonistiske versjonen oppfatter proletariats diktatur som en relativt kort periode som representerer overgangen til sosialismen (som gjerne identifiseres med statlig overtakelse av produksjonsmidlene) hvor-

etter da klassekampen i prinsippet er avsluttet, men bare vil eksistere som en levning fra den tidligere kamp og rette seg mot byråkratiske og andre utvekster på det nye systemet.

En slik teori har ikke forstått at sosialismen ikke er en egen produksjonsmåte, men er selve overgangssamfunnet til kommunismen - det klasseløse samfunnet - og at det kan bevege seg i denne retning alene i kraft av at proletariats diktatur - den eneste revolusjonære klassen - utøver sitt diktatur på alle samfunnets felter. Under sosialismen består klassene fortsatt, om enn i endrede former, og dermed er det gitt at også kampen mellom klassene fortsatt utfolder seg, og at den er den ene aksens alt dreier seg om.

Lenin legger vekt på at klassekampen under proletariats diktatur ikke avtar, men øker i styrke, noe også erfaringene fra Kina skulle ha bekreftet.

At en gradvis restaurasjon av kapitalismen og etableringen av et nytt borgerskap er mulig, ligger i karakteren av de økonomiske forholdene under sosialismen. Om dette sier Lenin: "Mellom kapitalismen og kommunismen ligger en bestemt overgangsperiode som må inneholde særtrekkene og egenskapene ved begge disse former for sosial økonomi." Og videre: Under sosialismen er "de grunnleggende former for sosial øko-

Klassekampen i Kina

nomi kapitalisme, små vareproduksjon, og kommunisme." De kinesiske kommunistene gjentar derfor igjen og igjen at hovedmotsigelsen under sosialismen - som under kapitalismen - går mellom proletariat og borgerskap, og at det derfor ville være den rene metafysikk å hevde at et kapitalistisk diktatur ikke kan gjenreises dersom proletariats diktatur ikke evner å holde de spontane kapitalistiske tendenser under kontroll, konsolidere og videreutvikle den kollektive økonomien, og samtidig bekjempe de borgerlige og småborgerlige idéene og politiske retningene som uunngåelig oppstår på nytt og på nytt, og som gjør seg gjeldende overalt, og så innen partiet. Politikken må derfor ha primat på alle felter, og det er i lys av dette at kommunistpartiet har lagt så stor vekt på å utdanne arbeiderteoretikere.

Klassekreftene i dagens Kina

Juridisk sett er både borgerskapet, godseierne og småeierne avskaffet. Realiteten er imidlertid noe annen. På grunn av den kinesiske revolusjonens doble karakter: først en ny-demokratisk anti-imperialistisk og antiføydal revolusjon og deretter en sosialistisk, har det innen partiet overvintret elementer som har hatt sine tankebaner omkring byggingen av sosialismen, knyttet til den første fasen av revolusjonen, der hovedmotsigelsen gikk mellom de store massene av bønder, arbeidere, småborgerskapet og det nasjonale borgerskapet på den ene siden, og imperialismen, føydalismen og byråkratkapitalismen på den annen. Etter at revolusjonen gikk over i sin sosialistiske fase, ble disse elemen-

Forts. side. 10

REVISJONISMEN I VEST-EUROPA

DE VEST-EUROPEISKE REVISJONISTPARTIERS UTVIKLING OG IMPERIALISMEN

I åra etter krigen har de vest-europeiske Moskva-tro revisjonistpartiene langsomt men sikkert forlatt marxismen-leninismen og inn tatt revisjonistiske standpunkter i de aller fleste spørsmål. Teorien om den anti-monopolistiske fronten som skal stå i bresjen for en anti-monopolistisk demokratisk revolusjon og avvisningen av proletariats diktatur er eksempler her. Lenge, til langt inn i 70-åra, var disse partiene direkte agenturer for Sovjets sosialimperialistiske utenrikspolitikk. Selve grunnlaget for disse partienes politikk ble lagt i Moskva og partias sentralstyrer fikk sine direktiver derfra. Disse partiene var med andre ord slett ikke "nasjonale" revisjonistpartier, men tvert om direkte styrt av sosialimperialismen.

I de seinere åra har det imidlertid skjedd en forandring i disse forhold. Det har i de aller fleste revisjonistpartier utvikla seg to retninger, to fløyer; en dogmatisk Moskva-tro fløy, og en mer nasjonalt-orientert revisjonistisk fløy. Motsetningene og partikampene i de fleste partiene har vært innbitte og hard, og enkelte ganger har Moskva indirekte grepet inn ved artikler i Pravda med det formål å påvirke debatten i en bestemt retning. Her i Norge er dette forholdet kommet klart

til uttrykk gjennom kampen mellom de nasjonale og SV-orienterte revisjonistene representert ved R. Larsen-fløyen og den dogmatiske Moskva-tro fløyen representert ved N.G. Knudsen. Som kjent har denne partikampen endt i åpen splittelse, og et ribbet NKP står entydig fram som sosialimperialismens agentur i Norge. I Sverige pågår det en åpen fraksjonskamp mellom Norrskenflammen-fløyen og Wernerfløyen. Her er slett ingenting avgjort, og det er mest sannsynlig at det hele ender i åpen splittelse.

Men i mange vest-europeiske land er kampen foreløpig avgjort, partier som DKP i Danmark og DKP i Vest-Tyskland, samt PKP i Portugal (ved Cunhal) står i dag fram sammen med NKP som rene Moskva-partier, som sosialimperialismens håndlangere.

I de store vest-europeiske revisjonistpartier, i Italia, i Frankrike og i Spania, er også kampen foreløpig avgjort. Den nasjonale og selvstendige fløyen har konsolidert sine posisjoner, og disse partiene har særlig i det siste beveget seg bort fra Sovjets linje i mange spørsmål. Dette ble klart demonstrert på SUKP's 25. partikongress i Moskva nå nylig, der det franske og særlig det italienske partiet åpent kjørte ut mot Sovjets offisielle politiske linje.

Hva er så årsaken til denne utviklinga?

Her må en huske på at de franske, italienske og spanske partiene er store og innflytelsesrike partier. De står faktisk overfor deltagelse i et regjeringssamarbeid med sosialdemokratiske og til og med kristeligdemokratiske partier innen en ikke så fjern framtid. Samtidig med dette har disse partiene en fullstendig dominans i de største faglige organisasjonene. Som DNA her i Norge består partiledelse av fagbyråkrater og

akademikerlag, som pga. fagorganisasjonenes integrering i statsapparatene, er fullstendig innlemmet i det kapitalistiske samfunn. De har ikke noe til felles med arbeiderklassen, deres mål er helt i samsvar med kapitalen. Partiene står klarere og klarere fram som borgerlige arbeiderpartier.

For å sikre seg tilstrekkelig oppbakning dels fra borgerlige og småborgerlige velgere med fordommer mot Sovjet og dels fra deres eget lands borgerskap, legger de seg på en stadig større avstand mellom seg selv og Sovjet. I tråd med dette har da også partiene uttrykt seg mot undertrykkinga av de demokratiske rettene i Sovjet.

Det er på denne bakgrunn "det historiske kompromiss" må sees. Formann i det italienske revisjonistpartiet Enrico Berlinguer uttrykker det sjøl slik: "Vi snakker ikke om et venstrealternativ, men om et demokratisk alternativ, dvs. samarbeide mellom de kommunistiske og sosialistisk-inspirerte kreftene på den ene siden og de katolsk-inspirerte kreftene på den andre siden". Dette "alternativ" kalte Berlinguer "det store historiske kompromiss mellom de krefter som samler og representerer det italienske folkets store majoritet."

På den siste partikongressen i det franske revisjonistpartiet ble denne linja fulgt opp av formann George Machais. Etter et møte med Berlinguer i november i fjor i Roma, ble taktikken lagt opp for hvordan "Europakommunismen" skulle vinne fram. Denne "Europakommunismen" er ikke noe annet enn det historiske kompromiss satt i system. En annen framtrepende representant for denne "Europakommunismen" er det spanske revisjonistpartiet som i "Den demokratiske juntaen" har et intimt samarbeide med sosialister, monarkister og gamle fascistër. Formann

Carillo ser framtidig Spania som "et demokrati i vestlig stil, der hver ideologi har sin gitte plass".

Som en klart ser, representerer de revisjonistiske partiene i disse land stort sett det samme som sosialdemokratiene i Nord-Europa gjør, nemlig borgerskapets interesser, spesielt etter at de har stått fram som nasjonens forsvarer og forklarelsen av proletariats diktatur framtrer de som ønskelige forvaltere av det kapitalistiske samfunnet. Fiatsjefen Agnelli i Italia har f.eks. åpent og hårdnakket krevd at PCI skal innta sin plass i den italienske regjeringa. Dessuten støtter den italienske storindustrien PCI med store pengesummer fram hvert valg.

Ut fra dette er det klinkende klart at hvis disse partiene skal bli statsbærende, må de helt og fullt slutte opp om sitt eget lands borgerskap, og de imperialistiske interessene dette borgerskapet har. Dette er årsaken til at både Frankrikes, Italias og Spanias revisjonistpartier slutter helt og fullt opp om NATO og EEC, da styrking av disse organisasjonene, særlig av EEC, er i samsvar med disse borgerskaps interesser. Som ethvert regjeringparti i et kapitalistisk land, må de, hvis de vil sitte ved makta, ta hensyn til sitt eget NATO- og EEC-borgerskaps interesser. Dette er kjernen til forståelsen av hvorfor partier som tidligere var støttespillere for sosialimperialismen nå er blitt EEC-imperialismens kanskje viktigste redskap.

Det er også på denne bakgrunn en må se Moskvas "venstre"kritikk av disse høyredreide partiene. Lederne i Kreml er tydelig og med god grunn bekymret over å miste verdifulle håndlangere for sin supermaktspolitikk.

Etter hvert som kampen mellom de to supermaktene tilspisser seg, kan det bli nødvendig for Sovjet å opprette nye filialer i Europa, som kan tjene som verdifulle støttespillere i en eventuell verdenskrig.

SPETTATORA ROSSA

Rød Ungdom i Drammen sprekker: Jeg tar kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund sier tidligere formann

Det blir stadig vanskeligere og vanskeligere å være medlem av AKP og gruppens tilsluttede organisasjoner. Å representere småborgerskapets klasseinteresser samtidig som en har som erklært formål å være arbeiderklassens fortrøpp, kan ikke resultere i annet enn at en kommer stadig lenger inn i håpløshetens og selvmotsigelsenes nett. Det synes da også som om stadig flere medlemmer av "m-l"-bevegelsen kommer i opposisjon til bevegelsens politikk. Samtidig som det blir klarere og klarere at AKP har forlatt marxismen-leninismen, vil denne opposisjonen vokse. I Drammen Rød Ungdom har det den siste tiden vokst fram en opposisjon som kritiserte AKPs småborgerlige politikk fra et kommunistisk synspunkt. Denne kritikken har nå resultert i at tidligere formann i laget, Morten Simonsen, er blitt ekskludert. Simonsen, for tiden arbeider i papirindustrien, sier til den røde Arbeideren:
- Kritikken var i begynnelsen retta

mot AKPs "analyse" av småborgerskapet som en revolusjonær klasse og AKPs syn på hovedmotsigelsen under kapitalismen. Etter hvert ble kritikken imidlertid retta mot hele det småborgerlige grunnlaget til AKP, synet på fagbevegelsen, krigsperspektivet, den nasjonale sjølråderetten osv. Det var tydelig at det var overraskende for AKP å bli kritisert fra venstre. De oppfatter jo seg sjøl som drivkraften i kampen mot revisjonismen og borgerlige arbeiderpartier, mens de i virkeligheten er et småborgerlig "arbeider"parti som stiller seg på revisjonismens grunn og maltrakterer marxismen-leninismen. Etter hvert som dette ble klart, retta de nærmest hystiske angrep på det de kalte "trotskisme" og "venstre-opportunisme". Disse meningsløse frasene skulle så legitimere AKPs egen politikk.

-Hva mener du med krigsperspektivet?

-I diskusjonene (hvor også folk fra

sentralt hold deltok) gjorde de det klart at dersom et annet land angrep Norge (og dette andre landet var jo selvfølgelig alltid Sovjet) så måtte en først hive ut imperialistene før en kunne gå igang med en proletarisk revolusjon. De gjorde seg til talsmenn for fedrelandsforsvaret, og forfektet at revolusjonen måtte gå i stadier. Dette henger selvfølgelig sammen med at AKP har stilt seg på den småborgerlige nasjonalismens grunn. Fedrelandsforsvaret er forræderi mot sosialismen, og noe annet kunne en vel egentlig ikke vente fra AKP. Dette punktet avslørte dessuten at AKP betrakter Norge som et halv-føydalt land, akkurat som Vietnam. Det ble sågar hevdet av en fra sentralt hold at en eventuell krig mellom Norge og Sovjet ikke var en imperialistisk krig, fordi denne krigen fra Norges side ikke ville være en kamp om kolonier!.

-Hvilke konklusjoner kan en trekke fra diskusjonene om småborgerskapet

og hovedmotsigelsen under kapitalismen?

-Jeg vil spesielt nevne to konklusjoner. Den første er at AKP betrakter klassene utelukkende som politisk handlende grupper, og ikke som klasser med en forankring i en økonomisk basis. Siden det er denne basis som er bestemmende for klassens interesser, vil en være ute av stand til å forstå klassenes innbyrdes forhold dersom en ikke har forståelse for denne basis. Dette igjen betyr at en ikke evner å løse motsigelsen mellom klassene, med det resultat at en legger arbeiderklassens interesser inn under andre klassers interesser. Det sier seg jo selv at i en slik situasjon vil en umulig kunne påpeke arbeiderklassens særegne rolle og dens historiske interesser som den eneste revolusjonære klassen i det kapitalistiske samfunn. AKP betrakter bare kapitalismens overflate, dens framtrekkelser.

Forts. side 10

SUKP's 25te kongress er på to måter et brudd på rekken av "enige" kongresser i Sovjet, - partikongresser som har vært propagandaopvisninger for de europeiske "KP"er og manifestasjoner av en seierrik sovjetøkonomi. Den 25te partikongress bekreftet på den ene side at de siste års landbruksresultater er katastrofale - og nødvendiggjør kjempeimporter av korn, og kongressen viste det franske og italienske "KP" som i direkte angrep på moderpartiet forkynte sine egne "nasjonale" veier.

Disse "KP"ere har tidligere vært sovjetideologiens europabastioner og spilt en sentral rolle i Sovjets utenrikspolitikk. At Sovjet legger så stor vekt på konflikten viser da også at den ledende Kremleideolog Mikhail Suslov kort etter kongressen kom med et utilslått angrep på lederen av det italienske "KP" - Enrico Berlinguer, under anklager om "opportunistisme og nasjonalisme". De siste ord er neppe sagt i denne konflikten.

Men først, - hvorfor kommentere DKP?

DKP er et betydelig parti i Danmark - både ideologisk og stemmesteg, det har sterk og økende støtte i enkelte befolkningsgrupper og det har befestede posisjoner i fagapparatet. Det følger dogmatisk linjene fra Sovjet og det er sannsynlig at NKP etter splittelsen i SV vil konsolidere seg på posisjoner nær opp til DKP's.

Om partiet har foretatt en grunnleggende revisjon av marxismen og er i dag et reformistisk parti som står fjellstøtt på kapitalens grunn. Dette har det til felles, tross deres etterhvert noe forskjelligartede uttrykk, med alle "Moskva KPene", - dette skulle være grunner nok til å kommentere partiet.

Klasseanalysen

Vi vil her ikke gå inn på DKP's partihistorie, bare konstatere at den er historien om splittelser, fraksjonsstridigheter, personlige intriger og mekaniske anvendelser av (ofte uforståtte) Moskvadirektiver. (For interesserte se f.eks. Ib.Norlund: "Det knager i samfunnets fuger og bånd.") Den er også historien om en stadig mer reformistisk politikk. Partiets siste programforslag (som skal vedtas på

DKP: REVISJONISME OG FORSVAR AV SOVJET

årets kongress) representerer i så henseende både en kontinuitet og et pregnant uttrykk for denne linje.

DKP kan karakteriseres som et opportunistisk parti pga. borgerlig

moralisme er kjernen i dets propaganda. Partiet utsetter ikke virkeligheten for en marxistisk analyse, men forsøker å vinne oppslutning ved å fremstille seg som humanister, - som de egentlige demokrater. Gjennom nitide (og ofte materiske) skildringer av kapitalismens mest heselige uttrykk skal det bevises at kapitalismen er udemokratisk og asosial, og selv påtar DKP seg å innføre demokratiet.

(For Marx og Lenin var som kjent det parlamentariske demokrati det utviklede kapitalistiske samfunns styreform.)

"Den demokratiske kamp blir en antimonopolistisk kamp." (s.6 i programforslaget). Dersom bare en håndfull monopolkapitalister isoleres av "en antimonopolistisk allianse (som) vil have rod i det store folkeflertall" (s.6) vil det reelle demokrati bli resultatet.

For DKP er det de få monopolkapitalister (av og til antydes 25 familier i Danmark) som er "folkeets" fiende, - som er skyld i kapitalistisamfunnets snylting på ressurser, som driver boligspekulasjon og nedbryter arbeiderne, det er disse som er skyld i all urettferdighet og det er disse som driver utbytting.

For kommunister har det aldri dreid seg om en håndfull monopolkapitalister som driver utbytting og hersker under kapitalismen. I motsetning til overfladiske betraktninger og bruk av borgerlig statistikk vil kommunistene gjennom en vitenskapelig analyse av samfunnet danne grunnlaget for sin politikk.

"Befolkningen er en abstraksjon når jeg ser bort fra de klassene den består av. Disse klassene er på sin side også et tomt ord når jeg ikke kjenner de elementer de er basert på, f.eks. lønnsarbeid, kapital osv." (Marx)

Enhver marxistisk analyse vil på denne måten konkludere med at det moderne borgerlige samfunn består av tre hovedklasser, - proletariat,

grunneierklasse og borgerskap. Og det er i samfunnets produksjon vi finner nøkkelen til klasseanalysen. Kapitalisten har monopol på produksjonsmidler og kjøper arbeidskraft med formål å akkumulere sin kapital. Dette, at produksjonsmidlene er privat eiet, og at arbeiderklassen produserer en merverdi er den vesentligste bestemmelsen av kapitalistisamfunnet, det er også årsak

til undertrykkelsen. Men heri ligger også sosialismens mulighet, "Avskaffelsen av privateiendommen" (Manifestet) gjennom proletariatets diktatur.

For: På samme tid som kapitalen underlegger seg stadig fler av samfunnets områder utvikler den også sin undergang, den klasse som er bærer av sosialismen. Og "Av alle de klasser som i dag står overfor borgerskapet er det kun proletariatet som er en virkelig revolusjonær klasse." (Manifestet)

I det fordrukne sludder DKP presenterer som marxisme har kommunismenes polit-økonomiske klassebestemmelser veket plassen for oppramsing av et helt folk som har antimonopolistiske interesser. Hele dette folk, pensjonister og syke, kvinner og småborgere skal få sine interesser gjennom bare DKP får innført demokratiet. Samfunnet skal bli bedre for alle og akkumulasjonen skal foregå mer fornuftig. DKP's nåværende program heter da også: "Program for en bedre tilværelse", og viser klart at DKP mener kapitalistene styrer samfunnet dårlig og vil hjelpe til - "En økonomisk politikk må ta sikte på at øge produksjonen og ændre fordelingen. Derfor må det sikres, at investeringerne er fornuftigt produktionsfremmende, og at det er arbejde til alle. (s.6)

Ikke nok med at DKP står fjellstøtt på kapitalens grunn, det foreskriver samtidig hvordan bedre akkumulasjonsbetingelser skal fremmes.

DKP er opportunistisk på den måten at de appellerer til misnøyde grupper og klasser av befolkningen. Partiets moralisme er grunnet i en metodisk empirisme, hvor samfunnets overflate er den politiske bevisst-

hets utgangspunkt. Denne analysemetode ser bort fra at misnøyen hos samfunnets forskjellige grupper og lag har vidt forskjellig årsak og tar utgangspunkt i at det å ha vondt er identisk med å være revolusjonær. "Mellomlagene, småfabrikantene, de småhandlende, håndverkerne, bondene alle bekjemper de borgerskapet for å sikre sin eksistens mot undergang. De er altså ikke revolusjonære, men konservative." (Manifestet) Mot-satt tar DKP utgangspunkt i de merkligste grupper og klasser og nærer opp under interesser som gjennom deres opportunistiske forsvar snarere vil kunne resultere i den mørkeste reaksjon enn sosialisme.

Mot dette vil kommunistene hevde at arbeiderklassens interesser er sosialismens grunnlag, i motsetning til alle andre grupper og lags interesser. Arbeiderklassens interesser er å oppheve de privateiende klasser og lønnsarbeidet, - gjennom sosialistisk revolusjon.

Statsteorien

Forståelsen av DKP's politikk er i høy grad avhengig av at vi forstår dets statsteori.

Partiet bekjenner seg til STAMOKAP-tradisjonen (som alle de Moskva-revisjonistiske partiene) og denne går kort ut på at kapitalismen har trådt inn i en ny fase - det statsmonopolkapitalistiske stadium - hvor monopolkapitalen har tatt direkte kontroll over staten for å mele sin egen kake. De antimonopolistiske "folkelige" krefters strategi blir i stedet selv å ta kontroll over staten for å innføre demokrati og glede.

Kjernen i dette revisjonistiske oppkoket, - som i all revisjonistisk statsteori - er at staten oppfattes som en mer eller mindre selvstendig institusjon. Strategien blir ut fra enhver slik oppfatning "skrittvis flikking", lovlige reformer på det borgerlige samfunns grunn med sikte på overtagelse av statsmakten. Revisjonistene ender som alltid ellers opp i reformisme.

Forts. side 7

DAGENS SOVJETSAMFUNN: RÅTNENDE KAPITALISME

Et klassesamfunn

Kommunister og progressive verden over har for lengst vendt seg skuffet bort fra det som en gang framsto som arbeiderklassens første statsmakt i nasjonal målestokk. Mange mistet troen på at kommunismen overhodet er mulig etter å ha sett det sovjetiske samfunn fjerne alle tendenser som peker fram mot en en endelig avskaffing av klassene. Enda flere tror at det system som i dag forsvares av Bresjnev og Kosygin er identisk med "kommunisme", og de reaksjonære får i mange tilfeller lett spill i sin anti-kommunistiske propaganda. Dette gjør at de virkelige kommunister må se det som en høyt prioritert oppgave å påvise at ledersjiktet i dagens Sovjet fullstendig har sviktet arbeiderklassens interesse av å arbeide for det klassesløse samfunn, av å gjøre slutt på all utbytting. Maktthaverne har da også sagt helt åpent at de ikke lenger arbeider for å bekjempe det sovjetiske borgerskapet, men proklamerer i stedet frekt og freidig at samfunnsklassene allerede er avskaffet og at man derfor kan slå seg helt til ro med tilstandene slik de er! Sovjet er i dag "hele folkets stat", og i denne offisielle proklamasjonen slutter Krustsjov seg til den internasjonale reformismen og revisjonismen som i alle land har det felles at den forkaster tesen om at bare arbeiderklassens egen statsmakt kan bekjempe de gamle samfunnsklasser som nødvendigvis vil fortsette å eksistere og gjøre sin innflytelse gjeldene lenge etter revolusjonsøyeblikket. Det er et kjernepunkt i marxismen at proletariatet må være i besittelse av den politiske makt i samfunnet i en lang overgangsperiode før man lykkes i å erstatte kapitalismen med kommunismen. Det er da selvsagt en minstebetegnelse at de som besitter statlige posisjoner betrakter seg selv som proletariatets fortropp og ikke som representanter for Krustsjovs klassenøytrale "folk". Det finnes bare én klasse som kan avskaffe kapitalismen: arbeiderklassen. Å svikte arbeiderklassen er det samme som å forsonne seg med kapitalismen.

Kapitalismen gjeninnført.

Som i de vestlige land eksisterer det også i Sovjet en lønnsarbeiderklasse - en klasse av eiendomsløse som lever av å selge sin arbeidskraft. Lønslaveriet er samfunnets basis - der som her. Og der det eksisterer lønnsarbeid, eksisterer det profittjag. Når den produktive klassen bare kan leve av å selge sin arbeidskraft, betyr det at arbeidskraften er en vare og at det eksisterer et borgerskap som lever av å kjøpe denne varen og benytte sin posisjon i samfunnet til å forvandle arbeidskraft til merarbeid. Andre kriterier enn høy profitt kan da ikke finnes på "vellykket" produksjon. Kapitalistene øyer ingen konkrete, bestemte behov som produksjonen skal dekke. I stedet blir den økonomiske vekst et mål i seg selv og all virksomhet underordnes det ene store fellesperspektiv: å produsere for å reinvestere, for å produsere osv. i det uendelige. Jo mer arbeideren arbeider, jo mer øker den samfunnsmessige makt som konsentreres overfor ham i maskinene, og jo mer øker hans egen fornedrelse i arbeidsprosessen. Denne situasjonen henger nøye sammen med de relasjoner som hersker mellom de enkelte foretak i Sovjet. Også her er vareforholdet det dominerende. Den enkelte bedrift produserer utelukkende med "sitt" produkts pengeverdi for øye, produktets mottaker interesserer de sovjetiske direktører like

lite som arbeiderklassens velferd.

Marx og Lenin var også fullt på det rene med at vare- og lønnsarbeiderforholdene ikke ville la seg avskaffe "over natta", og at arbeiderklassen derfor måtte gripe den politiske makt og benytte denne diktatorisk for å bekjempe disse "kapitalistiske" forholdene og de personer som identifiserer seg med dem. Men noen slik makt har - som sagt - den russiske arbeiderklasse ikke, og det er derfor ingen grunn til å undre seg over at dynamikken i den sovjetiske økonomien er identisk med den vi finner i "normale" kapitalistiske land: akkumulasjonen er økonomiens drivkraft. I likhet med sine vestlige kolleger er de russiske direktører og statlige byråkrater fanatisk opptatt av å øke profitten for å kunne reinvestere med tanke på økt profitt.

Statens makt.

Sovjet-samfunnet skiller seg imidlertid klart fra resten av den kapitalistiske verden ved at staten står som eier av samtlige viktige produksjonsmidler. Og dette betyr ikke bare at den formelle eiendomsrett er opphevet for privatpersoners vedkomme. Både borger og proletar mangler de "friheter" de er i besittelse av under mer normale kapitalistiske forhold, så som "friheten" til å senke vareprisene, fornye produktene, skifte leverandør, innføre ny teknologi, reinvestere i nytt produksjonsutstyr, flytte produksjonen osv. uavhengig av de samfunnsmessige konsekvenser dette får. Disse "frihetene" innebærer som kjent også "friheten" for arbeiderne til å gå arbeidsløse, og til nå har den russiske arbeider langt på vei vært forskånet for arbeidsløshetsfenomenet. Men uten disse "frihetene", uten et fritt varemarked og fri konkurranse er det borgerlige samfunn også uten den livgivende kraft som skaper utvikling og fornyelse. I Sovjet-Unionen legger den allmektige, byråkratiske staten sin klamme hånd over alt som finnes av initiativ, det være seg privat eller kollektivt. En slik forvokst statsmakt står for det diametralt motsatte av proletariatets diktatur, som gjennom å gjøre alle samfunnsmessige relasjoner gjennom-siktige og enkle, med forankring i det produktive fellesskap, nettopp vil føre med seg en radikal innskrenkning av statens nødvendige virkefelt. Sovjetstaten svarer derimot til ALP's og Willocks fryktvisjoner av den sosialdemokratiske statskapitalisme, som ikke har det minste med sosialisme å gjøre!

Et system i stagnasjon.

At systemet fungerer så dårlig at det faktisk er i ferd med å stoppe opp, blir bekreftet av alle vestlige observatører, og kan også avleses i de jevnlig offisielle klager fra partilederhold over arbeidernes og bedriftsledernes manglende "samfunnsansvar". Særlig

hyppig er moralistiske utskjellinger av proletariatets dårlige arbeidsmoral. Arbeidets produktivitet må opp! lyder den enstonige klagesang som resulterer vekselvis i sterkere statlige overvåknings- og tvangstiltak og i "friere" tøyler for bedriftsledelsen til å avskjedige "overflødige" arbeidere. Dette øker bare mistilliten til "samfunnsledelsen" og fører til fornyet apati og avsky for arbeidet. Skulk, stille og skjult sabotasje, tyverier i arbeidslivet og ikke minst - alkoholmisbruk er klare kjennetegn på et samfunn "ute av gjenge". Alkoholforbruket i Sovjet-Unionen er dobbelt så høyt som i USA, som ligger på en god annenplass på verdensstatistikken.

En tilsvarende motivasjonsmangel preger også bedriftsledersjiktet. Ingen bryr seg om å utnytte det produksjonsutstyret som står til disposisjon.

All teknologisk fornyelse uteblir. Varekvaliteten er elendig. Unødvendige, men produserte varer hopper seg opp, mens behovet for de enkleste reservedeler ikke lar seg dekke. Behovet for reparasjoner er imidlertid stort, noe som bl.a. resulterer i at det i dag er like mange engasjert i reparasjonsvirksomhet som i selve produksjonen.

En illustrasjon på arbeidernes og direktørenes "felles" negative holdning til hele systemet, er de såregne "månedskonjunkturerne" i produksjonen. Etter hver leveransetermin som er i slutten av måneden, ligger produksjonen fullstendig nede ved de fleste bedrifter. Man holder seg hjemme og pleier sin bakrus etter lønnsdag eller driver dank på bedriftene. I mange tilfeller er det også umulig å sette i gang produksjonen, fordi leverandører av råstoffer og hjelpestoffer følger tilsvarende rytmer. Etter en ukes tid begynner man å føle truselen om planoppfyllelse og starter sakte, men sikkert å få produksjonen i gang. Først omkring den 20 inntreffer imidlertid "boomen". Nå settes alle kluter til som foran en eksamen og samfunnslivet gjennomgår noen dager med "sichtmowschtschina" eller på godt norsk: skipper-tak. I denne perioden er det ikke en gang plass til å utføre alt arbeidet innendørs, slik at en mengde produkter framstilles ute, i all slags vær. En stor del av varene ødelegges rett og slett av regn og støv, og det er en stående vending blant alle forbrukere: "Kjøp aldri varer produsert etter den 20!"

Jo tregere samfunnsmaskineriet går, jo mer øker diverse sikkerhetsventiler som svartebørshandel, korrupsjon og svindel som nødvendig utfyllinger til en vareøkonomi uten fritt marked. Myndighetene vet også at slike fenomener hindrer systemet i å bryte sammen, og tolererer det stilltiende.

Arbeiderklassens behov neglisjert.

Landets økonomi er fanget inn i en akkumulasjonsdynamikk som gjør det umulig å hindre at produksjonsmiddel-sektoren utvikler seg på konsumpsjonsmiddel-sektorens bekostning. Ikke bare er krisen i jordbruket nå så åpenbar at selv de "ansvarlige" må innrømme at det nærmer seg katastrofe. Også andre produkter som inngår i arbeiderklassens konsum neglisjeres til fordel for veksten i tungindustrien. Spesielt er det det "militær-industrielle kompleks" som får utvikle seg uhemmet, og på dette feltet er faktisk både teknologi og produktkvalitet på høyde med vestlig standard.

Den grenseløse merverdiutpressingen og den høye akkumulasjonsraten - gjør at arbeidernes levestandard holdes på et så lavt nivå at en fjerdedel av befolkningen fremdeles har en inntekt under den offisielle grensen for fattigdom. Kløften mellom produktivitets- og lønnsøkning, som utviklet seg særlig kraftig under Krustsjov, ble noe mindre i "Kosygin-æraen" mellom 1965 og 1970. Men den satte igjen fart fra begynnelsen av vårt ti-år, og innebærer en kontinuerlig økende utbyttingsrate. I dag er dessuten tendensen at den nominelle lønnsøkning spises opp av inflasjonen, som begynner å bli merkbar også i Sovjet, om enn ikke i samme omfang som i vesten (og i enkelte andre østeuropeiske land).

Byråkratene har lenge gjort enkelte spredte forsøk på å prioritere produksjonen av konsumsjonsmidler høyere. Disse forsøkene har hittil ikke ført til endringer verd å nevne, og i dag har man til og med gitt opp forsettene. Den uttrykte målsetting med neste femårsplan er fortsatt ekspansjon i den tung-industrielle sektor, noe som ikke bare vil føre til videre stagnasjon eller direkte senkning i levestandarden, men også til forsert vekst i den militære

sektor, når vi vet hvordan dagens industriproduksjon er sammensatt. I løpet av de neste fem år kommer vi til å bevitne hvordan hele økonomien forvandles til krigsøkonomi i klassisk forstand, dvs. til en økonomi der rustningsindustrien spiller en slik dominerende rolle at kombinasjonen av arbeidernes tilsidesatte behov og selve angrepspotensialet med nødvendighet resulterer i militær aggresjon for å "løse" de indre problemer.

Klassekampen i dagens Sovjet-samfunn

Og at problemene vil øke, er like sikkert som at statsmakten i seg selv - om den aldri så mye prøver å regulere økonomien - ikke kan hindre at den skjerpede utbyttingen vil bringe den sovjetiske kapitalistklassen i stadig krassere motsetning til den produktive arbeiderklassen. Som enhver akkumulerende økonomi må også denne en gang nå sitt metningspunkt der fortsatt forsert utbytting blir uutholdelig og umulig.

Forts. neste side.

Den russiske arbeiderklasse er fra- tatt elementære politiske rettigheter. Ikke dessto mindre har landet vært "plaget" av tildels voldsomme arbeids- kamper. Konsumentboikott og andre former for "passiv" motstand er dag- lige foretelser. Imidlertid er heller ikke streiker noe ukjent fenomen. Og bryter først misnøyen ut, skjer det gjerne på en voldsom og eksplosiv måte. I streikenes kjølvann følger gateopptøyer, demonstrasjoner og til- løp til regulære lokale opprør. Særlig i provinsene, der leveforholdene er verst og politiets undertrykkelse er mest skjult for offentligheten, er sam- menstøtene harde. Streikene henger nøye sammen med utviklingen i klas- sens levestandard, med lønns- og ar- beidsforhold spesielt. Det er derfor ikke overraskende at hyppigheten av streiker følger sånn noenlunde i takt med utbyttingsraten. Under Krusjtsjov ble aksjoner stadig vanligere. De sank noe mellom -65 og -70, for så å tilta med fornyet styrke etter 1970. Nokter- ne vestlige "sovjetologer" regner med at neste femårsplan vil medføre en yt- terligere opptrapping av arbeidskon- flikter både hva antall og voldsomhet angår.

Til i dag har det "verste" streike- året vært 1962. I byer og distrikter over hele landet fant det sted ville opp- tøyer. Høydepunktet ble nådd i Novo- cherkask, der aksjoner fra jernbane-

arbeidere og kvinnelige tekstilarbei- dere ble opptakten til opprør i hele byen. Streikene og demonstrasjonene kulminerte i sammenstøt med rikspo- litiet som resulterte i at dette gikk til angrep på folkemengden med maskin- gevær og skjøt og drepte flere hundre personer.

I disse dager forbereder myndighe- tene seg på liknende tilstander gjenn- om alle mulige tiltak for å styrke "lov og orden", fra utarbeidelsen av utallige nye tvangslover til økte be- vilgninger til det regulære og hemme- lige politi. Isammenheng med denne tendensen må man også se det krav på en "sterkere mann" som har en viss grobunn i deler av befolkningen. I takt med at det allmenne kaos griper om seg og med at deler av overklassen stadig dårligere klarer å skjule de pa- rasittære sider ved sitt eget luksu- levnet, forsterkes kravet om autoritet på alle plan.

Regimets utsikter

Den herskende klasse er selvsagt fullt klar over at den eneste virkelige fiende er arbeiderklassen. Det er til syvende og sist arbeidernes motstand mot massearbeidsløshet som gjør at byråkratiet ikke "tør" gjennomføre de reformer i retning av vanlig "markeds økonomi" som innenfor systemets rammer er det eneste som kan få øko-

nomien til å fungere. Samtidig er de nødt til å foreta seg noe. Akkumulasjo- nen i Sovjet har de siste femti år hovedsaklig vært basert på utvinning av "absolutt merverdi", nemlig den form for utvinning av merarbeid som kjennetegnet den vestlige kapitalismen i dens tidligere dager, og som går ut på å ansette stadig flere arbeidere og gjennom lov- og regelverk iverksette tvangsmessig forlengelse av arbeids- dagen. Siden krigen har imidlertid den vestlige kapitalismen klart vært basert på utvinning av "relativ merverdi" oppnådd ved hjelp av tekniske oppfin- ninger. Her ligger den sovjetiske øko- nomien håpløst etter, og gapet blir større (bare unntatt, som sagt, rust- ningssektoren). Det eneste som kan forhindre dette, er en gjennomrasjo- nalisering av produksjonslivet som uvegerlig vil føre til bølger av oppsi- gelser. I begge tilfelle vil forsøkene måtte strande på arbeiderklassens motstand.

Statskapitalismen medfører en sosial organisering av produksjonen som er den tradisjonelle kapitalismen fullsten- dig overlegen. Dens viktigste kjenne- tegn er kanskje skillet mellom de pro- duktive enheters forvaltere, som har sin oppgave i å utpresse merverdi og de statlige eiere, som kanalisere overskuddet inn i videre akkumulasjon og til uproduktivt forbruk. Det er også viktig å merke seg at den russiske ar-

beiderklasse gjennom de enorme fab- rikkanleggene er den mest konsentrerte og organiserte i verden. Dette samfun- net er derfor kommet så langt det over- hodet er mulig på kapitalistisk grunn i retning av å legge forholdene til rette for sosialismen. Men det betyr ikke at omveltningen vil kunne bli smertefri. Jo mer overmoden den sovjetiske ka- pitalisme blir, jo krassere blir tvert om de samfunnsmessige motsigelsene. Grunnforutsetningene for en videre ut- vikling av produktivkraftene er jo ikke tilstede: den viktigste av alle produk- tivkrefter, den produktive arbeider- klasse selv. Så lenge denne ikke har den politiske makt, kan det aldri utvik- les noen ny produksjonsmåte basert på den direkte og frie samfunnsmessige kooperasjon som i dag bare er tilstede som en mulighet. Hvorvidt denne muligheten skal kunne realiseres, av- henger helt og holdent av sovjetiske arbeideres politiske modenhet og han- dlekræft. Det er den som kan avgjøre om dagens diktatur - som ikke lenger representerer arbeiderklassens fri- gjøring og menneskehetens framskritt - skal få rive resten av verden med i en barbariets malstrøm før det faller.

TW

DKP: REVISJONISME

Forts. fra side 5

For kommunister vil derimot borgerstaten alltid være bestemt av kapitalforholdet. Statens form og funksjoner er resultatet av det kapitalistiske samfunnet. Staten er totalkapitalens stat og hviler på motsetningene i den kapitalis- tiske produksjonsformen. Staten har aldri vært nøytral og kan så- ledes heller ikke overtas av "fol- ket" eller "demokrater". Borger- staten må knuses, og arbeiderklas- sen innføre sitt, proletariats, diktatur.

"Kun den har tilegnet seg kjer- nen i Marx' lære om staten, som har forstått at én klasses diktatur er nødvendig for ethvert klassesam- funn overhodet, ikke alene for pro- letariatet, når det har styret bor- gerskapet, men også for en hel his- torisk periode som skiller kapita- lismen fra det klassemessige samfunn, fra kommunismen. (Lenin)

DKP i praktisk politikk

Det finnes utallige eksempler på hvordan DKP's reformisme har blam- ert partiet overfor arbeiderklassen - av plassenssyn må vi begrense oss her.

DKP's hovedparole for den fag- lige kamp er, som hos våre hjemlige revisjonister: "Gjør fagforening- erna til kamporganisasjoner". Bortsett fra at denne parolen i seg selv er en illusjonsparole, da fag- foreningsapparatet er integrert i statsapparatet, har parolen for DKP en klar sammenheng med partiets allmene statsoppfatning. "Sosial- ismen" er jo for DKP at de enkelte klasser og lag griper borgerstaten og presser gjennom sine interesser mot monopolborgerskapet. I parolen ligger det derfor at fagforeningene skal være med på å administrere kapitalismen i retning av det anti- monopolistiske demokrati.

DKP har i tråd med dette ikke støttet en eneste av den senere tids "vilte streiker". Partiet ut- trykker gjerne "sympati" med de streikende i første omgang, men så snart det borgerlige rettsappa- ratet dommer streikene "ulovlige" - blir DKP-organet Land & Folk stilt.

DKP har ingen linje for støtte- arbeid mot den bølge av politiske

oppsigelser som har skyllet over Danmark i det siste. Partiet har tvert imot enkelte steder gått i bresjen for oppsigelsene. Som på B & W hvor fire arbeidere ble po- litisk oppsagt i januar. DKP har kontrollen over fagapparatet på arbeidsplassen og presterte å inn- føre sensur (!) på alle løpesedler som skulle utdeles. Fire arbei- dere trosset vedtaket og delte ut flyveblader som bl.a. kritiserte sensurreglene. Den DKP-kontroll- te klubben (under ledelse av John- ni Laugesen, en av DKP's faglige toppfolk) oppfordret bedriftsled- elsen til å oppsi de fire. De ble sparket og stod på gaten i januar. Toppfolkene i metallforbundet app- lauderte - men fra arbeidsplasser rundt i landet har hundrevis av støtteseresolusjoner strømmet inn. - Ikke én er trykket i Land & Folk. DRA har tidligere behandlet "majstrejkerne" i -74. Noen dager hvor hundretusener av arbeidere var i streik og hvor arbeiderne erkjen- te et klassesamhold som holdt på å drive landet i generalstreik. Hva gjorde så DKP?

Partiet anbefalte arbeiderne om å gå tilbake til arbeidet og i stedet la fagapparatet arbeide for lønnsforhøyelser. DKP sa til de tusener av streikende at de burde stemme DKP ved valget - så skulle partiet danne en arbeiderregjering (med sosialdemokratiet). Ellers kunne arbeiderne bare forlate streikemøtene, gå hjem og ta en Tuborg og slappe av: Partiet skal kjempe for dere.

Redselen for arbeiderklassens egen kampkraft og bevegelse er grunnleggende i partiet - og i dets forrige manifest heter det: "Et folk i vågen demokratisk aktivitet kan gjennom sin holdning gjøre reak- tionære forsøk på magtovergrep så udsigtsløse, at de på forhånd må opgives." og "Vi tilstræber at den politiske magt lægges i hendene på arbeiderklassen, på hele det arbejdende folk, på alle som vil gøre seg fri af monopolkapitalens overherredømme". (vår understrek- ning)

Vi vil her se bort fra partiets forkvaklede "klasseanalyse", men konstatere at det mener et folks

noldning (!!) kan hindre borger- statens voldsapparat på forhånd (!) i å knuse streiker og klasse orga- nisering. Det absurde i denne ro- semaling av kapitalismen må vel, nå som reaksjonens mørke skyer med "berufsverbot" og korporativisme samles over Europa, snart forstås til og med av DKP.

Dessuten: Hva er det for noe fjas at den politiske makten skal legges i hendene på arbeiderklassen. Borgerskapet har selv tilkjempet seg den politiske makten og vil med alle midler kjempe for å beholde den (skulle det være nødvendig å nevne hva som hendte i Chile?). Arbeiderklassens eneste mulighet er ved, gjennom sin egen organisering å gjennomføre væpnet revolusjon og innføre proletariats diktatur.

DKP's livsfarlige illusjonsmake- ri stammer fra reformismens klas- siske redsel for å minste kontrol- len over arbeidermassene.

DKP's kamp mot EEC er et annet og lite heroisk kapittel i partiets historie. Partiet førte her (på linje med Suslovs krakteristikk) en nasjonalistisk og småborgerlig linje. EEC ble i tråd med partiets allmene begrepsforvirring analysert til å være "monopolkapitalens red- skap til å skærpe undertrykkelsen af det danske folk". DKP var ut fra dette blant initiativtagerne til Folkebevægelsen mot EF, en sammenslutning som på småborgerlig, nasjonalistisk grunnlag, og til tonene av "Der er et yndigt land" skulle værne om Danmark. DKP viste sitt sanne ansikt i en allianse av småborgere, direktører, fagfor- eningsbyråkrater og skoleungdommer hvor klasseperspektivet var kjemisk renset vekk. DKP nøt snarere opp under tyskerhat og den nordiske broderånd, for å sikre "nasjonalt selvstyre".

Resultatet av en slik politikk kan selvfølgelig aldri bli annet enn forvirring og rot. Kampen mot EEC, som var en ypperlig anledning til kommunistisk propaganda, brukte DKP til å propagandere for "enhet- en" i det danske folk. Det er ikke kapitalistklassen som er fienden, det er Brusselbyråkratene og fete kontinentale monopolkapitalister.

På nytt ser vi at partiets po- litikk ikke noe som helst har å gjøre med kommunistisk politikk. Marxistisk analyse har fullstendig veket plassen for moralisme og jammer - som i en av programforsla- gets perler: "Fremfor alt tilside- setter man arbeiderklassens rett til å bestemme over sine lønns- og arbeidsforhold. De foreskriver en inkomstpolitikk som er økonomisk anti-demokratisk."

For kommunistene har arbeiderne under kapitalismen selvfølgelig aldri hatt "rett" til å bestemme over sine lønns- og arbeidsforhold. Kapitalismens "rett" har aldri vært annet enn størst mulig utplyndring av merverdi fra arbeiderklassen, "demokratiet" er denne utplyndrin- gens mest effektive politisk over- bygg.

Mot dette illusjonsskapende jam- mer vil kommunistene gjennom sitt marxist-leninistiske parti bryte "tvers gjennom lov til seier" i kompromissløs bekjempelse av revi- sjonisme og reformisme.

W.P.

TEORETISK TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND
Postboks 2863 Kampen Oslo 5

AKP og streikebevegelsen

Av jernarbeider Tor Larsen

På bakgrunn av oppsvinget i streiker i 1974 oppretta AKP permanente streikestøttekomiteer over hele landet. Etter at de gamle streikestøttekomiteene fra 1970 gikk i vasken som følge av EEC-saken og andre mer folkelige kamper, ble det igjen nødvendig å opprette et organ hvorigjennom man kunne nå arbeiderklassen.

Disse komiteene ble oppretta som tverrpolitiske. Hvordan det var og gikk med denne tverrpolitiskheten er ikke nødvendig å skrive noe særlig om. Den historien er den samme som med alle andre komiteer og fronter AKP har vært borti. Det blir organer for AKP og deres politikk. Dette viste seg ikke minst under bondeopprøret på Hitra hvor AKP støtta bøndene betingelsesløst og "på de streikendes egne premisser". En oppfatning som ikke var og heller ikke kunne bli utbredt i arbeiderklassen. Kommunistene sa klart fra om at vi måtte bryte med streikestøttekomiteene på de steder vi hadde deltatt. For oss kunne det ikke bli tale om noen slik støtte til private eiendomsbesittere. Vi ser det ikke som noen oppgave å bevare den private småproduksjon.

Folkevennene i AKP derimot ser det som viktig å forsøke å få i stand en klassesamarbeidspolitikk mellom bøn-

der og arbeidere. Men så er de jo også erklærte forsvarere av småborgerskapets interesser. Det som imidlertid er interessant i denne forbindelse, er de konturer av AKPs politikk som her tegner seg. Man oppretter streikestøttekomiteer og forsøker gjennom disse å få innflytelse blant arbeiderne og spesielt de mest kampdyktige arbeiderne. Denne innflytelsen skal så brukes til å støtte ymse småborgere i kamp. Det er i og for seg intet sensasjonelt i dette. Det er en ting vi hele tida har kunnet lese i AKPs programmer og publikasjoner.

Det som imidlertid er betenkelig, er hvordan disse streikestøttekomiteene fungerer i praksis, til å innringe streikende arbeidere gjennom at man stiller trykkemuligheter for løpesedler, og et ferdig organisasjonsapparat til rådighet for dem og samti dig gjør dem økonomisk avhengig av streikestøttekomiteene. På den måten forsøker AKP å få fullstendig tak på de streikende. Dette er ikke bare betenkelig fordi AKP bruker dette til egen politisk gevinst og støtte til småborgerskapets politikk. Slik som da de streikende på NoHa støttet Hitra-aksjonen.

Det er enda mer betenkelig fordi de får innflytelse over hvilken taktikk og linje den enkelte streik skal følge.

Dette sees klart f. eks. i Hammerværksaken, som egentlig må betegnes som en fiasko, hvilket nettopp er et resultat av AKPs linje. Denne linja er på den ene sida klart legalistisk gjennom tillit til det borgerlige rettsapparatet og dets vilje til å dømme borgerskapet.

På den andre sida avskjærte linja en omfattende støtte fra fagbevegelsen. Eksempelvis klarte man ikke å gjøre noe alvorlig forsøk på å få støtte fra de andre arbeiderne på Norsk Hammerverk. Enhver arbeider med minimum av faglig erfaring vet hvor vanskelig det er å drive en streik som ikke har støtte på den arbeidsplassen hvor streiken føres. AKPerne så helt bortifra dette, de fikk isteden arbeiderne til å satse på det borgerlige rettsapparatet.

Et eksempel på andre tvilsomheter er AKPs rolle under Jøtul-streiken. Her fikk de ikke innflytelse først og fremst gjennom streikestøttearbeidet. Selv om nok det også spilte en viss rolle. AKPs innflytelse på Jøtul-streiken skyldtes for en stor del det at de opptredte som den eneste organiserte gruppa i streikekomiteen og den best organiserte på Jøtul. Den innflytelsen førte til at man kunne koble streikestøttekomiteene og dens sentrale organer i Streikestøttebevegelsens

Informasjonskontor direkte til streikekomiteen på Jøtul. Med bl. a. det resultat at det sentrale streikestøtteinformasjonskontoret overtok en del av det arbeidet som naturlig burde være gjort av de streikende, som f. eks. utsendelse av løpesedler. Dette fører til to ting - for det første at arbeiderne blir passivisert istedenfor aktivisert i streikearbeid. Viktigheten av at de streikende er aktive har vist seg gjennom årtiers erfaring, jfr. Sauda-streiken. For det andre fører det til at de streikende blir ennå mer avhengig av AKPs streikestøtteorganer.

Undertegnede vil i denne forbindelse nevne at han bestilte løpesedler fra streikekomiteen på Jøtul, og fikk en uke senere tilsendt løpesedlene fra Streikestøttebevegelsens Informasjonskontor.

Med det samme vi er inne på Jøtul-streiken skal det også nevnes at den AKP-dominerte streikekomiteen i hvert fall i et tilfelle klarte å kjøre seg langt ut på sidelinja av de streikende. Det er i seg sjøl betenkelig.

Konklusjonen på dette kan fra vår side bare være at vi må råde arbeidere til å være varsomme med å velge AKP ere inn i streikekomiteer, og at de ikke må gjøre seg avhengig av AKPs streikestøttekomiteer eller andre slike komiteer utenfor arbeiderklassen.

AKP-«taktikk» i fagbevegelsen: Lurendreiereri i stedet for politikk

Kommunistenes taktikk i den faglige kampen har aldri gått ut på å oppnå posisjoner på falske og upolitiske premisser. Kommunistene trer åpent fram med sin politiske linje, og står og faller på den. Bare en slik holdning kan skape et skikkelig tillitforhold mellom kommunistene og arbeidermassene. Kommunistene har ingen bruk for posisjoner som ikke er politiske posisjoner, dvs. posisjoner som er vunnet for den kommunistiske politikken.

Bare slike posisjoner vil også ha massestøtte i ryggen mot eventuelle suspensjons- og eksklusjonsframstøt fra det reformistiske LO-apparatet.

Grunnlaget for den utbredte oppfatning at kommunistene tvert om skjuler sine standpunkter ligger ikke bare i borgerlig hets. NKP lot seg i stor grad presse over i en slik praksis i "de harde 50-åra", og la dermed selv grunnlaget for borgerlige "avsløringer" av "infiltrasjon".

I sine febrilske forsøk på å likne på kommunister har AKP også tatt etter NKP i så måte, og oppfatter tydeligvis skjult infiltrasjon som den rette "kommunistiske" taktikk i fagbevegelsen (og for øvrig). Dette viser seg ikke minst i det økende antall suspensjonsaker som AKP-fagorganiserte har vært involvert i siste året. Det er svært lett å oppnå tillitsverv i dagens passiviserte fagbevegelse - hvis en bare viser en smule initiativ og stikker sin eventuelt suspekta politiske tilhørighet under stolen. For kommunistene er tillitsverv oppnådd på denne måten av null verdi. AKP har derimot konsekvent og systematisk satset på denne muligheten. Men da så AKP-ledelsen i høst gjennomførte sin "venstre"-dreining og de faglige kadrene fikk direktiv om å markere seg, førte dette straks til flere suspensjonsframstøt fra sosialdemokratiet mot AKPerne som i de fleste tilfelle lett førte

fram, fordi massene av de fagorganiserte ikke hadde valgt disse på grunn av deres faglig-politiske standpunkter og manglet tillit til slike lurendreiere.

Unntaket er Kommuneforbundsledelsens klossete og desperate eksklusjon av styret i Sosiale Etaters Fagforening i Oslo. Her befinner mellomlagspartiet AKP seg i smørøyet, og hadde virkelig stor oppslutning om sin politikk, slik at saken nå er endt med

Kjell Fiskerud - elsket og hatet

fullstendig latterliggjøring av forbundsledelsen.

STEIGAN OG FISKERUD

Et motsatt eksempel er Pål Steigans og de andre AKP-kadrenes skjebne på ASEA/Per Kure. Det dreier seg her delvis om "skjult infiltrasjon", delvis om å oppnå posisjoner på rent opportunistisk grunnlag. Saken har for AKPs vedkommende endt med at klubben på ASEA/Per Kure i et vedtak tok avstand fra Norsk Front og AKP på samme tid, og med at Kjell Fiskerud,

formann i klubben, går inn for forbud mot AKP.

For mindre enn to år tilbake var forholdet mellom nåværende formann i AKP, Pål Steigan, som den gangen jobbet på ASEA/Per Kure, og Kjell Fiskerud av en helt annen og hjertelig karakter. Gang på gang ble Fiskerud intervjuet og kjørt fram i Klassekampen som progressiv tillitsmann. Fiskeruds gjentagelse for denne "pleien" var støtte til Steigans kandidatur til medlemskapet i representantskapet i Oslo Jern og Metall, noe Steigan på denne bakgrunn oppnådde.

Sto Fiskerud den gangen på et annet og mer progressivt standpunkt enn det han f. eks. nå nylig viste i Jøtul-konflikten? Er det Fiskerud som har forandret seg og ikke Pål Steigan? Nei, ikke på noen måte. AKPs og Steigans sjarmoffensiv overfor Fiskerud var bare helt i tråd med AKPs opportunistiske linje og med en "taktikk" for å skaffe seg posisjoner som en måtte være en fullstendig ør og omsvermet Kjell Fiskerud for ikke å gjennomskue. Fiskeruds politiske standpunkter var den gangen nøyaktig de samme som i dag - noe som går klart fram av den faksimile av et innlegg i Aftenposten i 1974 som vi her gjengir, også fordi vi allerede her ser hele tankegangen bak Fiskeruds rolle i Jøtul-streiken.

Det var denne Fiskerud som AKP i 1973 og 1974 skulle "gjenreise LO som kamporganisasjon" sammen med, det var denne Fiskerud de kjælte med i Klassekampens spalter for å sikre Steigan & co faglige posisjoner! På denne bakgrunn er det ikke det minste merkelig at når AKP og Steigan har sikret seg sine posisjoner, og foretar en "venstre"-dreining bl. a. ved å begynne å skjelle ut folk som Fiskerud som borgerlige arbeiderledere - på moralistisk grunnlag og uten noen politisk analyse av deres stilling i det

statsintegrerte faglige apparatet, så faller posisjonene som korthus. AKP har nemlig ikke oppnådd posisjonene gjennom politisk kamp, men bare gjennom rent opportunistisk smisking.

FISKERUD, STEIGAN OG STREIKENE I 1974

For å oppnå posisjoner begrenset AKP og Steigan seg ikke til å pisse Fiskerud opp etter ryggen. De gikk så langt som til å la være å reise forslag i klubben på ASEA/Per Kure om direkte sympatiaksjoner for de streikende heis- og tilf. sentralmontørene. Dette ville nemlig skade den "progressive" enheten som var oppnådd med Fiskerud, som for sin del ikke ville reise forslaget av hensyn til å bevare enheten med DNA-folka!

På samme tid hadde AKP begynt å forberede opplegget for "Faglig 1. mai front" 1975, og disse to sakene krysset hverandre på følgende snedige måte.

Roger Borgersen var klubbformann på NORGAS-Bryn som aktivt sympatiserte og støttet opp om de streikende montørenes kamp. Blant annet ble det også tatt kontakt med Fiskerud ved ASEA/Per Kure etter råd fra heis-montørenes streikekomite om spørsmålet om sympatistreik o.l. støtteaksjoner. Fiskerud uttalte sin lutter velvilje overfor montørenes sak, men dessverre - en direkte støtteaksjon kunne det ikke bli tale om. Da ville enheten med sosialdemo. ratene stå i fare (han var jo SV-talsmann), de ville si nei og da ville klubbens verdifulle styrke svekkes om det skulle bli splittelse og kamp på et slikt spørsmål.

Roger Borgersen kan så fortelle at han fikk en henvendelse fra "noen på Per Kure", få timer etter Fiskeruds nedslående utsagn. Det var folk som ville ha et møte i byen samme kveld for å diskutere en viktig sak. Borger-

Forts. neste side.

sen reknet uten videre ut at det kunne være noen fra AKP-opposisjonen ved Per Kure på den tid - Steigan var jo der da. (Og det viste seg seinere å være riktig.) Samtidig ville han ikke tro annet enn at det måtte dreie seg om et initiativ for å ta opp spørsmålet om sympatiaksjon blant Per Kure-arbeiderne - for om Fiskeruds folk ikke ville hoppe ned fra gjerdet av redsel for kritikk fra AP-ledelsens folk, mente han at AKPerne måtte ta opp et så viktig spørsmål sett i forhold til deres offisielle uttalelser. Altså full fart til det avtalte møtet som han også bad Kjell Hovden, daværende klubbsekretær, å bli med til.

AKP-TAKTIKKERI I JØTUL-STREIKEN

AKPs "taktikk" på ASE/Per Kure i montørstreikene kunne ikke gjøre stor skade. Fiskerud og DNA ville likevel ikke gått med på noen sympatiaksjon. Større skade gjorde deres liknende taktikkeri overfor Jøtul-arbeiderne under deres streik i vår, fordi de der hadde større innflytelse på utviklingen og støttearbeidet gjennom sine posisjoner i Jøtul-arbeidernes streikekomite.

AKP er hevgjerrig og fortsetter å forkludre mobilisering av en bred arbeiderfront til støtte for streik, i forbindelse med ei liste over faglige tillitsmenn som ble offentliggjort i avi-

sene til støtte for Jøtul-arbeidernes streik. Til skade for Jøtul-arbeidernes sak ble ikke NORGAS-Bryn-klubben forespurrt fordi vi tror AKPerne bedro Jøtul-arbeiderne. Nettopp den klubben og dens tillitsmenn sto hele tida kon-

Dette, samt den måten som AKP bruker sine streikestøttekomiteer til å innringe de streikende på (se artikkel av T.L. ved siden av), viser at AKPs omfavnelser blir til kvelertak på en bred og tverrpolitisk støttebe-

Arve Johansen helt til venstre i "jern-ringen"

De ulovlige streiker

Av klubbformann Kjell Fiskerud

1.4.74

Det innlegget undertegnede hadde i Aftenposten den 10. mars, ser ut til å ha fått noen tungt fortrykt. Ja, annet var da heller ikke å vente med et slikt innlegg. Det var en skade, som ble løst ved at jeg fikk en kopi av innlegget. Jeg vil derfor gjerne gjøre rede for de ulovlige streikene, og ikke som et tillegg til det som allerede er sagt i Aftenposten.

Aftenposten leder den 11. mars framover i å føre vurdere om det er grunnlag for et slikt innlegg. Det er en sak som ikke er tatt opp i Aftenposten, og det er derfor ikke mulig å si noe om det. Det er derfor ikke mulig å si noe om det.

I de fleste tilfeller er det en sak som ikke er tatt opp i Aftenposten, og det er derfor ikke mulig å si noe om det. Det er derfor ikke mulig å si noe om det.

I de fleste tilfeller er det en sak som ikke er tatt opp i Aftenposten, og det er derfor ikke mulig å si noe om det. Det er derfor ikke mulig å si noe om det.

I de fleste tilfeller er det en sak som ikke er tatt opp i Aftenposten, og det er derfor ikke mulig å si noe om det. Det er derfor ikke mulig å si noe om det.

I de fleste tilfeller er det en sak som ikke er tatt opp i Aftenposten, og det er derfor ikke mulig å si noe om det. Det er derfor ikke mulig å si noe om det.

I de fleste tilfeller er det en sak som ikke er tatt opp i Aftenposten, og det er derfor ikke mulig å si noe om det. Det er derfor ikke mulig å si noe om det.

I de fleste tilfeller er det en sak som ikke er tatt opp i Aftenposten, og det er derfor ikke mulig å si noe om det. Det er derfor ikke mulig å si noe om det.

I de fleste tilfeller er det en sak som ikke er tatt opp i Aftenposten, og det er derfor ikke mulig å si noe om det. Det er derfor ikke mulig å si noe om det.

OSLO HØYRE

Representantskapet

avholder møte

mandag 1. april kl. 18.00

i Høyres Hus.

Saksliste og dokumenter er omsendt.

De ble en erfaring rikere. Når en av Steigans drabanter (fra Per Kure) møtte opp med ei jente gikk det ikke bedre enn at det ikke var noe de ville snakke om! Det var tydelig at Kjell Hovdens tilstedeværelse som framtrede medlem av Kommunistisk Arbeiderforbund ikke var vellykket - og slett ikke beregnet - fra arrangørenes side. På direkte spørsmål fra Borgerens side om initiativ på Per Kure viste det seg at AKPerne overhodet ikke hadde tenkt på noe slikt! Hvorfor? Svaret var visdomsfullt! På Per Kure er det en jævlig bra situasjon. "Vi" har oppnådd en jævla bra enhetsfront med Fiskerud og Sverre mot sosialdemokratene - den kan vi ikke ødelegge ved å ta opp saka mot Fiskeruds og klubbstyrets opplegg!

Det som klubbformann Borgersen anså som sjølsagt linje fra folk som brukte "klassekampen" som grunnlag i streikekampen viste seg med andre ord å være absurd og utenkelig for Steigan-gruppas tankeverden.

Slik rant samtalen ut, en gikk hver til sitt fra dette viktige møtet i en kritisk situasjon for de streikende montørene.

Nå vil noen spørre om hva Steigans folk var ute etter. Svaret er enkelt og dystert. I de dager samlet en inn navn til underskrift på AKPs Faglig 1. mai-front-opprop fra progressive tillitsmenn som årviss skal være AKPs proletære fasade. Men selskapets sammensetning tilsvarer ikke den atmosfære som var tjenlig for å legge dette fram. Oppskriften på slikt er å sjarmere en for en.

Borgersen kan overfor oss bare slå fast at han ikke hadde gått på kroken under de rådende omstendigheter verken alene eller i samla flokk. Man tar ikke tillitsmenn med en smule erfaring fra faglig kamp så lett! Men andre? Jovisst, det ser ut til å gå med litt flaks.

Slik arbeider de store "taktikerne" og "klassekjemperne" i AKP-gruppen, og de oppnår følgelig ikke stort annet enn å avsløre hvilket fremmedelement de i virkeligheten er i arbeiderklassen.

AKP-GRUPPEN OG 1. MAI

Også i 1. mai-arbeidet har AKP-gruppens linje fra år til annet vært konsekvent: konsekvent vasking. I det følgende skal vi se litt på årets versjon slik den uttrykkes gjennom en plattform-brosjyre utgitt av "Faglig 1. mai-front i Tromsø" (mars 1976).

Mens gruppa igjør ønsket å reise kampen på legalistisk vis ("Bekjemp LO-ledelsen, styrk fagbevegelsens kampkraft"), ønsker de også i år å begrense kampen til å foregå innenfor det borgerlige lovverkets rammer, men i år er det foretatt en ny vri: "Gjør klubber og fagforeninger til kamporganisasjoner". Vi ser i spenningsfront fram til neste års versjon, noen forståelse av at på et visst nivå i kampen må det borgerlige lovverket settes tilside, venter vi dog ikke fra det hold.

1. mai er arbeiderklassens internasjonale kampdag. - en dag hvor klassens kortsiktige interesser (dagskampen) blir satt i sammenheng med den langsiktige kampen for sosialismen.

Med andre ord: arbeiderklassens kamp for sin egen frigjøring, sosialismen, må bli hovedsaka 1. mai.

AKP-gruppa derimot forsøker å samle et "kamptog" på grunnlag av interessergruppers enkeltkrav. Av opportunistiske grunner er sosialismen "slengt på" som parole 24, en parole som man i likhet med alle andre paroler kan reservere seg mot! Og ikke nok med det, parolen er gitt følgende ordlyd: "For eit sosialistisk Norge - berre folkets eigen kamp gir siger". Inne i brosjyren heter det: "Men 1. mai er ikke bare arbeiderklassens dag. Faglig 1. mai-front vil også vise bredden i klassekampen i Norge og enheten mellom andre progressive grupper." Som slike grupper nevnes kvinner som sådan og ungdom som sådan(!) Videre: "Toget er åpent for alle grupper av folket som vil kjempe for sine egne krav." (Min utheving.) Det sies ikke en gang at slike "egne krav" ikke må bryte med togets grunnlag. Den

absurde konsekvensen blir at småborgeren kan komme med sin parole om å slå ring om den lille privateiendommen og reservere seg (ut fra sin klasseinteresse) mot sosialismen, og likevel vente å få gå i AKP-gruppens tog. Det er kanskje ikke så absurd for AKPerne, siden småborgerskapet i deres forestillingsverden har klassemessige interesser av sosialismen (et samfunn som bl. a. innebærer opphevelse av privat eiendomsrett til produksjonsmidlene!).

I tråd med at AKP-gruppen underslår arbeiderklassens særegne revolusjonære rolle, stilles ikke parolen om proletarisk internasjonalisme. Tvert imot stilles parolen: "Forsvar folkets nasjonale kultur".

Alternativet til AKP-gruppens "folkevennlige" snakk er å sette "Med arbeiderklassen for den sosialistiske revolusjonen" i fokus også 1. mai.

E. F.

AKP/KPD(ml): TYSKLAND FOR DET TYSKE FOLK(!)

AKPs broderorganisasjon i Vest-Tyskland er KPD(ml). I AKPs pirat-Røde Fane nr. 1 1976 presenteres KPD(ml), hovedsaklig gjennom en trykksak fra sentralkomiteen i KPD(ml) med tittelen "Deutschland dem Deutschen Volk!". AKP-gruppen oversetter dette til "Tyskland for det tyske folk", men vi synes at "Tyskland for tyskere" er både kortere og greiere, og dessuten har jo den tilsvarende parolen for norske forhold - "Norge for nordmenn" - allerede hevd her i landet.

I sin kamp for et tysk Tyskland vil KPD(ml) samle hele folket i kampen mot monopolkapitalistene. I "Deutschland dem Deutschen Volk" heter det: "Det tyske monopolborgerskapet har

alltid svikey dei nasjonale interessene til det tyske folket. Etter den 2. verdenskrig var det reide til å gå med på alle ettergivnader for å reise oppatt makta det hadde tapt så snøgt som råd var. ... Det tyske monopolborgerskapet gjekk så langt med å svikey interessene til det tyske folket at det gjekk med på Paris-avtalene som slo fast at Vest-Tyskland skulle være okkupert til år 2005."

Slik gir KPD(ml) skinn av at Vest-Tyskland i dag er en undertrykt stat hvor folket er frarøvet sin sjølstendighet av en håndfull svikeyfullemonopolkapitalister. Småkapitalister, bønder, arbeidere og andre tyskere er alle nasjonale og progressive. KPD(ml) har i

beste fall ikke oppdaget den reaksjonære strømmingen som en særlig finner i småborgerskapet og som engang brakte Hitler til makta nettopp på lignende anti-monopolistisk og nasjonalistisk grunnlag.

Dette er bare i beste fall. Resten av brosjyren fra KPD(ml) viser at vi står overfor noe langt verre. Brosjyren er en så hårreisende hån mot de marxistiske klassikerne som den er illustrert med, og en så klar og kraftig advarsel om hva vi i virkeligheten står overfor med de forskjellige AKP-gruppene at vi kommer tilbake med en bredere framstilling og analyse i neste nummer. Gled dere, AKP-ledere!

Klassekampen ... Forts. fra side 4

tene borgerlige og bakstreverske, dvs representanter for den kapitalistiske vegen.

Disse borgerlig-demokratiske elementene innen partiet svever imidlertid ikke i løse luften, ellers ville det være en grei sak å nøytralisere dem. De representerer den klassen som ved siden av proletariatet også var revolusjonær i den ny-demokratiske revolusjonen: bøndene. Kampanjen for proletariatets diktatur har derfor ofret særlig stor oppmerksomhet på analysen av klassekreftene på landsbygda, og spesielt på den rollen småproduksjonen spiller.

Selv om Kina har gjennomgått to sosialiseringsfaser av jordeiendommen, kooperasjonsbevegelsen tidlig i 50-åra og opprettelsen av folkekommunene i slutten av samme tiår, betyr ikke dette at jorda i Kina i dag er samfunnsmessig eiendom. Folkekommunene er kollektiv eiendom, ikke statseiendom, og det foregår varebytting mellom disse innbyrdes og mellom kommunene og industribyene. Det betyr bl. a. at mange av produksjonsmidlene i landbruket er varer. Dessuten har mange av medlemmene i folkekommunene anledning til å beholde små private jordlapper som de kan benytte til både å dekke egne behov og til å selge på markedet. Alt dette betyr at mange bønder – særlig de bedrestilte – ennå ikke har frigjort seg fra eiendomsbesitterens vaner og spontant representerer tendenser som virker oppløsende på den kollektive eiendommen og dermed representerer kapitalistiske tendenser. Disse tendensene kan bare motvirkes ved at den kommunistiske politikken settes i høysetet, med andre ord ved at proletariatet på landsbygda – de fattige og de lavere middelbøndene – under partikomiteens ledelse ved hjelp av sosialistisk propaganda og teoretiske studier (kveldsskoler) prøver å overbevise de baktunge elementene til å fortsette sosialiseringskampanjen. Denne føres i disse dager videre som en storstilt kampanje for mekanisering av landbruket. Det kinesiske landbruket er fortsatt svært tilbakeleggende hva angår utviklingen av produktivkretene. Før vi tar for oss denne kampanjen, må vi imidlertid ofre noen ord på hva kineserne legger i begrepet om alliansen mellom bønder og arbeidere.

Alliansen bønder – arbeidere

Som nevnt var bondeklassen en revolusjonær klasse med hensyn til den ny-demokratiske revolusjonen. I denne fasen eksisterte en positiv klasseallianse mellom proletariat og bønder.

I den sosialistiske fasen fikk alliansen en dobbelt karakter og som vesensmessig var lik den Lenin tenkte seg etablert for Sovjet-Unionens vedkommende. For det første dreide det seg om å etablere det en kan kalle en negativ alliansen mellom proletariatet og bøndene som klasse. Denne besto – og består for øvrig fortsatt – i kraft av økonomiske konsesjoner til bøndene – en viss næringsfrihet, frihet til å drive handel innen visse grenser samt direkte statlig støtte slik at levestandarden for de aller fleste bøndene ble bedret. På denne måten hindret proletariatet bøndene i å organisere seg politisk mot arbeiderstaten, noe som kunne ha blitt skjebnesvangert i et land der proletariatet utgjør bare en liten minoritet (i dag: 30 mill. av en samlet befolkning på ca. 800 mill.). Hensikten med denne negative alliansen er altså å sikre proletariatet herredømme i staten, og bare fanatiserte folkevennlige småborgersosialister kan tolke den som en positiv klasseallianse for sosialismen.

Kampanjen for studiene på proletariatets diktatur og den nåværende me-

kaniseringskampanjen har – i likhet med Lenins linje overfor de russiske bøndene – vært å etablere en positiv alliansen mellom industriproletariatet og bøndene som arbeidere. Slik Lenin uttrykte det: "For å løse problemet med bøndene må proletariatet skille

Det hersker imidlertid ingen tvil om at alle de nevnte reformene møter motstand fra mange hold, og hvilken linje som vil seire, er det ingen gitt i dag å gi noe svar på.

J. L.

Monsterarbeider Chi Fu-chang (med briller) ved en fabrikk for tungt maskineri i Shenyang og arbeidskamerater gjør en innsats for å forbedre en borspiss til boring av dype hull.

den arbeidende bonde fra den eiende bondeen, den arbeidende bonden fra bonden som kremmer, bonden som sliter fra bonden som spekulant."

Mekaniseringskampanjen

Men også denne alliansen er til for å oppheves. Lenin fikk engang øye på en plakett som bare inskripsjonen: "Lenge leve alliansen mellom bønder og arbeidere". En slik parole, mente Lenin, kunne ikke bety noe annet enn et lenge leve for klassenes fortsatte beståen. Klassene skal oppheves, og for å gjøre det, må en gjøre alle til arbeidere. Mekaniseringskampanjen er selvsagt ikke noe annet enn en proletariseringskampanje og bygger på en slagplan for å omforme hele landsbygda til et industridistrikt.

Teknisk sett vil mekaniseringen ikke skille seg fra en modernisering av borgerlig art: Innføring av traktorer, såmaskiner, lukemaskiner, konstruksjon av vanningsanlegg osv. Men denne omformingsprosessen er sosialistisk i og med at denne overgangen fra mer eller mindre individuell småskala-produksjon skjer bevisst og planmessig etter at de politiske forutsetningene først er lagt til rette, og slik at bøndene blir samarbeidspartnere i sin egen proletariseringsprosess. En planøkonomi er ingen planøkonomi hvis produsentene fortsatt oppfører seg som privatprodusenter.

Utdannelseskampanjen

Parallelt og i nær tilknytning til de to kampanjene vi har behandlet, pågår en kamp for å styrke proletariatets ledelse over utdanningsverket, og denne tillegges stor vekt med hensyn til bestrebelsene på å minske forskjellene mellom by og land, arbeidere og bønder og mellom intellektuelt og manuelt arbeid. Særlig legger det vekt på å rekruttere studenter fra arbeiderklassen og de fattige bøndene, spre landbruksskolene ut over landsbygda, kombinere utdanningen og den vitenskapelige eksperimentering med deltakelse i produksjonen, gjøre utdannelsen tilgjengelig for massene samt kombinere de tekniske studiene med studier i marxismen.

Rød Ungdom ... Forts. fra side 5

mens et viktig element i Marx' dialektikk jo er at virkeligheten framtrer fordreid. AKPs klasseanalyse er en gjenspeiling av kapitalismens fordreide framtreddesform, det er nærmest bokstavelig talt "skinnet" som bedrar. På grunn av sin teorimangel og ikke minst teori fiendtlighet vil AKP aldri kunne få en forståelse av det kapitalistiske samfunns vesen. Den andre konklusjonen er et produkt av dette faktum. AKP er fullstendig blottet for kjennskap til blindt virkende økonomiske lover under kapitalismen. De gjør kapitalisten selv ansvarlig for det kapitalistiske system, det er hans "onde" vilje som konstituerer kapitalforhold og merverdiproduksjon, og ikke omvendt. AKP har forlatt materialismen og tillegnet seg idealismen, for AKP er nå spørsmålet om materialismen bare et spørsmål om å forvalte Den Evige Sannhet. Særlig i forbindelse med grunnrentediskusjonen kom det fram mye merkelig. En fikk nærmest det inntrykk at realisering av grunnrente var betinget av grunneierens vilje til ekstraprofitt, liksom dannelsen av monopolpriser var et utslag av monopolkapitalens evne til å bedra folk. Slik kan det se ut når en har forlatt marxismen-leninismen og stilt seg på det borgerlige samfunns grunn.

Hvordan vil du betegne situasjonen innen "m-l"-bevegelsen nå?

For å si det med en liten omskriving av Chou En-lai: Det er total degenerering innen AKP, situasjonen er utmerket. Etter hvert som degenereringa tiltar, får AKP en nærmest hysterisk trang til å avgrense seg mot SV og ikke minst den kommunistiske bevegelsen (selvfølgelig KA/KUL). Men grunnplanen i AKP og Rød Ungdom får etterhvert visse problemer med å svelge alt fra ledende hold, det er mitt inntrykk. Men moralismen blomstrer innen AKP, og dukker det opp motsigelser som en har vansker med, appellerer en helst til personenes følelser. Som f. eks. i bondespørsmålet. Da stilles gjerne motsigelsen slik: Er du for eller mot bøndenes rettfærdige kamp mot monopolkapitalen? Og en får

"Den ny-demokratiske revolusjonen og den sosialistiske revolusjonen ledet av Kinas Kommunistiske Parti er to stadier som har ulik karakter og som har vesentlig forskjellige mål og oppfaver. Den førstnevnte fant sted i det gamle Kina, som var et halv-kolonialt og halvføydalt samfunn. Den hovedmotsigelsen den satte seg fore å løse, var motsigelsen mellom folkets masser, som omfatter arbeidere, bønder, småborgerskap og nasjonalt borgerskap på den ene siden, og imperialismen, føydalisme og byråkratkapitalisme på den annen. Derfor var den i sin karakter en anti-imperialistisk og anti-føydal borgerlig-demokratisk revolusjon. Dens oppgaver var under ledelse av proletariatet å kjempe for å knuse herredømmet til imperialismen, den føydale godseierklassen og det byråkratiske kompradorborgerskapet i Kina og lede revolusjonen til sosialismen.

Da den ny-demokratiske revolusjonen hadde seiret, forandret hovedmotsigelsen i det kinesiske samfunnet seg. Motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet ble hovedmotsigelsen i vårt land. Denne motsigelsen eksisterer ikke bare i samfunnet i sin helhet, men gjenspeiles også innen partiet. Den sosialistiske revolusjonen vi setter ut i livet er en revolusjon som blir ført av proletariatet mot borgerskapet og alle andre utbytende klasser. Revolusjonens spydodd er rettet hovedsakelig mot borgerskapet og mot personer innen partiet som går den kapitalistiske vegen."

(Peking Review nr. 13/76)

jo også si at spesielt i bondespørsmålet har AKP en tendens til å la følelsene løpe løpsk. Det er vanskelig å styre seg når klassebrødrene trues. Verre blir det når arbeiderklassen gjør krav på de samme følelser. Det er nå engang slik at følelser aldri har vært noe brukbart redskap i arbeiderklassens hender. Jeg vil imidlertid få legge til her at de fleste AKPer i Drammen fortjener honnør for den måten de har tatt eksklusjonen på. De har tatt det på en kameratslig og saklig måte, uten å skjelle og smelle i øst og vest. Det synes jeg er bra! Til slutt på dette punkt vil jeg bare legge til at den "venstre"-dreiningen som har skjedd innen AKP, må sees i lyset av den hysteriske trang til avgrensning, som jeg allerede har nevnt. Således er linjeskiftet bare et uttrykk for AKPs tiltakende degenerering.

Til slutt, hva vil du nå gjøre?

Jeg vil snarest mulig ta kontakt, med det kommunistiske sentrum i Norge. Kommunistisk Arbeiderforbund, og foreta en aldri så liten innmeldelse. KA er det eneste kommunistiske alternativ til AKP/SVs småborgerlige politikk. Jeg vil gjerne delta i dannelsen av det kommunistiske partiet i Norge, noe som vil flytte arbeiderklassens grensepæler langt framover. Jeg vil også oppfordre andre som forlater "m-l"-bevegelsen (det blir antakelig noen flere i Drammen også) til ikke å havne i politisk passivitet, men å ta kontakt med den kommunistiske bevegelsen og delta i dannelsen av arbeiderklassens revolusjonære fortropp. sier Morten Simonsen til slutt.

Ypperstepresten for Kristelig Folkeparti - direktør i det sivile liv - Kåre Kristiansen - er bekymret for demokratiet i arbeidslivet. Ifølge Aftenposten 26/3 uttalte han:

"Uansett fra hvilken synsvinkel man betrakter Jøtul-konflikten, synes det klart at resultatet av den er et klart nederlag for den demokratiseringsprosess som pågår i norsk næringsliv."

"Demokrati," sier ypperstepresten videre, "er IKKE (hans understrekning) å trumfe gjennom sin vilje og sine oppfatninger når en konflikt oppstår. Demokrati betyr bl. a. villighet til å høre motpartens argumenter og ta omsyn til dem."

"Til demokratiet," sier han videre, "hører det også menneskelige hensyn, man skal la sak gå foran person. Utgangen på denne ulykkelige konflikt ble dessverre en personlig tragedie for et medlem og hans familie."

Slik taler en virkelig hykler, noe vi straks skal påvise.

Det hører med til historien at Kåre Kristiansens uttalelser fikk stort oppslag i Aftenposten. Men samme dag i samme avis sto en liten notis nederst på en side: "Arbeider ble slått og sparket, saken går til retten". "Bakgrunnen er at en arbeider ifjor høst ble sparket og slått av den amerikanske direktøren for selskapet han var ansatt i." I notisen opplyses det videre at arbeideren fremdeles går sykmeldt.

At en arbeider ble sparket og slått av direktøren så hardt at han fremdeles et halvt år etter er sykmeldt, gir ikke Kåre Kristiansen noen bekymringer for demokratiet. Men når en bedriftsbestyrer gjennom lengre tid trakasserer og prøver å splitte arbeiderne og de svarer med streik som er det eneste våpenet de har - da blir borgerskapet søvnløse. Vi kalte Kåre Kristiansen en hykler. Vi står ved det.

Men det betyr ikke at Kåre Kristiansen ikke vet hva han sier. Han vet utmerket godt at en bedriftsbestyrer er borgerskapets tjener, derfor blir han også beskyttet og forsvart av borgerskapet. Ingen skal behøve å lære Kåre Kristiansen noe om klassebevissthet. Han vet hvor han hører hjemme og hvem han skal forsvare.

På borgerskapets sammensveining for å kue arbeiderklassen må det svares med samme mynt: Økt klassebevissthet, styrking av solidaritet og kampånd.

"Demokrati på arbeidsplassen" kan man levere tilbake til julenissen.

Obs.

Den røde Arbeideren tar i ledere i nr.3 for i år til orde for at kommunistene bør støtte ensidige fiskerigrenseutvidelser fra "kyststatene"s side. Lederskribenten mener at dette er nødvendig for å bekjempe "anarkiet som i dag rår med hensyn til å utnytte ressursene i havet". Her kan arbeiderklassen, heter det, ikke stille seg "nøytral", men må handle etter "hva som er mest hensiktsmessig på kort sikt med hensyn til å bevare fiskeressursene." Det heter videre:

"Etter vår oppfatning vil fiskerigrenseutvidelser kunne bidra til å forsinke ødeleggelsene av fiskeressursene. For det første fordi kyststatenes monopolistiske herredømme over ressursene vil kunne bremse utbyggingen av trålerflåten som opererer internasjonalt. For det andre fordi ensidige grenseutvidelser vil framprovosere en internasjonal havrett som vil regulere fiskerierne."

Disse argumentene virker ikke sterke.

For det første: som det også nevnes i lederen, ble Islands grenseutvidelse til 50 mil raskt etterfulgt av en sterk utvidelse av den hjemlige trålerflåten. Og seinere utvidelsen til 200 mil må vel sees på som et resultat bl.a. av den sterke beskatningen som fulgte av dette? Poenget her er at mens det kanskje er mulig at grenseutvidelser begrenser byggingen av trålerflåter som opererer internasjonalt (et uttrykk som forresten er svært uklart i denne sammenhengen), så ser det ut til at de bare forsterker utbyggingen av flåter som opererer "nasjonalt". Hvis redaksjonen vil svare at dette vel er riktig, men at denne ut-

viklingen styrker de muligheter de forskjellige "nasjonale" arbeiderklasser i hvert enkelt tilfelle har for å begrense fiskerikapitalens rovdraft i eget land, så mener jeg bare at det påligger redak-

debatt:

KA OG FISKERIGRENSENE

sjonen å forklare hvorfor slike kampbetingelser på forhånd skulle antas å føre til bedre resultater enn det som ellers ville være tilfellet. Redaksjonen skriver selv at arbeiderklassen har et spesielt ansvar ikke bare når det gjelder å kreve strenge reguleringer innenfor fiskerigrensene, men også i "internasjonale farvann". Dette siste kampmålet er altså aktuelt i alle tilfelle, uavhengig av fiskerigrensens omfang, og det trenger også en egen (internasjonal) strategi fra arbeidernes side. Som det også står i lederen, må den norske arbeiderklassen bekjempe "norsk" rovfiske utenfor fiskerigrensa (Nordsjøen og Grønlandskysten nevnes som eksempler). Men vi er vel enige om at en slik kamp ikke har særlig mye å gjøre med hvilken fiskerigrense Norge til enhver tid har? Redaksjonen bør forklare om den mener denne kampen har spesielt dårligere betingelser enn den som er rettet mot regulering innenfor fiskerigrensene. - Og dette frister til et nytt

spørsmål: ser redaksjonen helst at samtlige verdens havområder blir trykket inn under de forskjellige "kyststater"s jurisdiksjon, for å bedre de forskjellige arbeiderklassers kampmuligheter? Dette spørsmålet er ikke bare retorisk. Det peker bl.a. på at redaksjonen er forpliktet til å forklare hvilke utvidelseskrav den vil støtte. Skal vi støtte krav på utvidelser uansett? Og: skal vi selv begynne med å ta initiativet til slike krav?

For det andre: hvis et mål skal være å "framprovosere en internasjonal havrett som vil regulere fiskerierne", så må en forklare denne plutselige tiltro til det borgerlige rettsapparatets evne og vilje. Og en må dessuten forklare hvorfor en på denne bakgrunn ikke har like stor tillit til de reguleringer som måtte bli satt i verk av (borgerlige) havrettskonferanser uavhengig av "ensidige" utvidelser.

Vi er enige om at kampen for fiskereguleringer er en oppgave for arbeiderklassen. Men jeg tror for min del at vi ikke kan regne med å gjøre særlige framsteg her for arbeidernes internasjonale, revolusjonære organisasjon er blitt langt bedre utbygd enn den er i dag. Vi må sette inn kreftene i en slik utbygging, framfor å engasjere oss for eller imot "ensidige" borgerlige utvidelser. Vi bør ikke ta stilling for eller mot i en kamp som på forhånd foregår - og må foregå - på borgerskapets og småborgerskapets premisser. Dette betyr aldeles ikke at vi stiller oss "nøytrale" i de kjernespoersmålene det her dreier seg om.

J.S., Oslo.

SVAR TIL J.S.:

J.S. og vi er enige om at kampen for å regulere fisket er en oppgave for arbeiderklassen. Vi er også enig med innsenderen i at vi ikke kan rekne med å gjøre særlig store framsteg på dette feltet for arbeidernes revolusjonære internasjonale står sterkere enn idag.

propaganda, ikke minst fra "egne rekker".

Så til selve spørsmålet om fiskerigrensene. Med tanke på det mål å bevare så mye som mulig av fiskeressursene for sosialismen og framtida har den røde Arbeideren hevdet at ensidige fiskerigrenseutvidelser fra bl.a. Norges side er å foretrekke framfor de nåværende anarkiske forhold på havene. J.S. synes derimot å mene at reguleringen ikke vil styrkes ved fiskerigrenseutvidelser, og at en kamp for internasjonal regulering ikke har særlig mye å gjøre med hvilken fiskerigrense bl.a. Norge til enhver tid har.

Dette er etter vår oppfatning ikke riktig. Under de nåværende forhold er havretten flytende, og dette har vært utnyttet til et nærmest uhemmet rovfiske. Den økende tendensen til ensidige fiskerigrenseutvidelser fra kyststatenes side har derimot nettopp framprovosert de havrettskonferansene som nå pågår, og utviklingen av en internasjonal regulering både i nasjonale og internasjonale farvann. Blant annet av denne grunn støtter vi ensidig norsk grenseutvidelse. Vi har ingen illusjoner om at denne politikken vil gjøre slutt på verken det norske eller andre lands rovfiske, men mener at den vil pålegge det visse restriksjoner som ikke er tilstede under dagens forhold. Vi står ikke overfor et valg mellom rovfiske eller ikke rovfiske, men mellom begrenset og ubegrenset rovfiske.

Ved å gå inn for fiskerigrenseutvidelser støtter vi det siste. Samtidig slår vi - i motsetning til borgerskapets og småborgerskapets talsmenn i SV og AKP - fast at dette ikke vil stanse rovfisket, men at arbeiderklassen må reise kamp for å presse den borgerlige staten til å begrense rovfisket ytterligere - både nasjonalt og internasjonalt.

Dette er ikke uttrykk for noen "plutselig tiltro til det borgerlige rettsapparatets evne og vilje", men for å tøyse det så langt som mulig innen de rammene det setter. I denne forbindelse kan vi dessuten spille på at kapitalen ved siden av alltid å tendere mot rovdraft, samtidig har behov for å bevare ressurser for videre kapitalistisk utnyttelse.

Når det gjelder spørsmålet om hvilke utvidelseskrav vi vil støtte, er svaret at utvidelser er av betydning der den internasjonale trålerflåten (inkl. den norske) driver rovfiske, f.eks. Norskehavet og Barentshavet. I disse tilfelle er det også prinsipielt berettiget av oss å ta initiativet til krav om utvidelse.

Vi kan ikke se at J.S. kan motbevise at slike fiskerigrenseutvidelser kan forsinke den nåværende ressursutryddelse. At rovdraften dermed ikke er stanset eller kan stanses for det kapitalistiske herredømmet er brutt, er vi alle enige om.

Vi viser for øvrig på ny til vår leder i nr.3.

Red.

SVARTELISTING AV SJØFOLK

Borgerpressen har i den siste tida vært svært opptatt av om det foregår svartelisting av sjøfolk. I Administrasjonsnytt nr. 1 for 1976, et informasjonstidsskrift for de ansatte i staten som utgis av Statens Rasjonaliseringsdirektorat, kunngjøres det i en liste over premierte forslag:

"Bestyrer Sigurd Strømsen. Arbeidskontoret for Søndre Innherred: Omarbeiding av kortarkiv over avviste og hyretektede sjømenn."

AMERIKANSK IMPERIALISME OG MYTEN OM NYBYGGEREN

I år er det to hundre år siden den amerikanske uavhengighetserklæring ble undertegnet. Dette faller sammen med at det er presidentvalgår. I årets kampanje er det dermed grunn til å vente at presidentkandidaten får en ekstra grunn til å referere til grunnloven og den historiske arv som samlende elementer i en nasjonal ideologi som skal skaffe tilstrekkelig velgeroppslutning. Den nasjonale samlende ideologi som verdens hittil ledende stormakt har betjent seg av i krisetider er populismen.

Under den første store overakkumulasjonskrise i den amerikanske kapitalisme i 1890-årene viste det seg at det var politisk behov for en ideologisk avløsning av liberalistiske forestillinger om det frie selvregulerende marked for jevnbyrdige småvareprodusenter innen landbruk og industri. Begge næringene var rammet av stagnasjon, krise og arbeidsløshet. Det krevdes investeringer av stort omfang i teknologiske nyvinninger og produktivitetsøkning, rasjonaliseringer og monopoliseringer. USA's naturlige grenser var fastlagt. Stillehavskysten var nådd, og videre økonomisk utvikling gikk bl.a. på investeringer i krigsindustri. Det førte i 1898 til etableringen av USA som imperialistmakt ved innblanding på Cuba og annektering av Filipinene. Sikring av ytre markeder og forsøk på løsning av arbeidsløshet gjennom intensivt krigsindustri gjorde USA i perioden til en aggressiv makt, økonomiske og utenrikspolitiske.

Det er interessant å sette seg inn i hvordan en av de mest innflytelsesrike ideologiske legitimeringer av USA's forvandling fra et relativt selvtilstrekkelig nybyggingsland til ekspansiv stormakt, ble levert som en historieforesnning i 1893 av en professor som på offentlig oppdrag hadde utarbeidet en samlet framstilling av amerikansk historie. Forelesningen het "The Frontier in American History" og ble holdt av en mann som het Fredrick Jackson Turner. I ettertiden er forelesningen kjent som Turner-tesen og den kom til å dirigere mye av amerikansk historieforskningens omgang og retning i de påfølgende tiår.

Det er tesen om the Frontier, grensen, som dynamisk faktor i den amerikanske historie og folkekarakter som Turner med gripende enkel framstillingsevne utvikler. I historien er grensen til det enhver tid bestående territorium mellom ubebygde villmark og sivilisert oppbygd land. I dette grenseområdet trenger det amerikanske folks stamfar inn. Det er individualisten, jegeren, pelshandleren, "Fjellmannen", som krysser først fjellkjeden langs østkysten, og så baner han seg vei videre vestover gjennom Mississippi-dalen og over prairie og Rocky Mountains til han når Stillehavet. I sin halvt ville, halvt siviliserte tilstand legger han opp kursen for cowboys, kvegoppdrettere, de første gruveutvinnere og tømmerhuggere, og til slutt bondene. Av bondene er det nyrydderen, pioneren, som selger jorda videre til de fastboende, dyrkende bønder. Turner ser bonden som den egentlige helt og erobrer i den amerikanske 33-årige ekspansjonshistorie.

Etterhvert som den ensomme fjellmann og stifinner baner seg vei gjennom jomfruelig mark begynner den statlige inntrengen, den økonomiske regulering, industrialisering og kommunikasjonsutbygging å skyte fart. Hakk i hæl med pioneren skjer det en

sivilisasjonsbygging. Denne sivilisasjonsbygging foregår ikke gjennom anvendelse av abstrakte medbrakte prinsipper. Den spesielle amerikanske karakter og kultur er tvertom i følge Turner et resultat av at de opprinnelige europeiske immigranter erkjenner at den europeiske sivilisatoriske ballast kun er til hinder i de nye omgivelsene. I spenningen mellom den hvite, medbrakte, rasjonelle arv fra sivilisasjonen i Europa og de ville usiviliserte, irrasjonelle forhold som emigrantene ble utsatt for i Amerika gjennom forsering av naturbarrierer, indianske naturfolk og nybyggertidens egen lovløshet, oppstår det nye mennesket. AMERIKANEREN.

Amerikaneren utvikler seg nær sagt som biologisk art gjennom historien i form av stifinner, pelsjeger, pioner og til fri, selveiende bonde. Tilgangen på mengder av billige jord og store naturrikdommer gir grunnlag for økonomisk frihet, likhet og "demokrati". Under grenseerobringenes vilkår dannes en karaktertype som besitter en ubendig trang til erobring, oppdagelse og kamp mot naturen for å overvinne og underlegge seg den. Han står for en tøylesløs individualisme. Frontiermannen er mistroisk overfor stat og rettsmaskineri og byråkrati. Hans "demokrati og likhetsprinsipp" bygger på hat til privilegier og monopoler. Det er ikke vanskelig å se sosialdarwinismens skjema hos Turner.

Turner påstår at pioneren og bonden i tiden etter borgerkrigen 1861-1865 litt etter litt innser nødvendigheten av kapitalens makt. Hans egen primitive individualisme må tilpasse seg de endrede økonomiske og sosiale betingelser. Han innser at både han selv og den amerikanske forbundsstats funksjoner så å si er et produkt av de amerikanske naturforhold. Staten behøves for å sikre at pionerens "demokratiske" idealer kan virkeliggjøres. 1890-årenes USA trenger en ideologisk justering. Fra å være idealer som den enkelte selv håndhever, oppgis forsvaret av "friheten og likheten" til en statsmakt som bare kan gjøre det på bekostning av enkeltborgernes selvstendighet. Turner opererer med en slags Rousseau-forestilling om at menneskene i naturtilstanden inngår en fornuftig samfunnspakt som regulerer samkvemet dem imellom.

Det viktige i Turners framstilling blir at forståelsen av den amerikanske folkekarakter og forklaringen av den historiske prosess den er et produkt av, inngår en ideologisk enhet. Forståelsen av den folkelige karakter legitimerer at den nye sterke og ekspansive stat på vegne av sitt folk overtar den amerikanske pioners utviklede egenskaper.

Som en avledning av denne teorien kom da videre en påstand om at grensen fungerte som sikkerhetsventil for utilfredsstilte sosiale ambisjoner. Andre amerikanske historikere avlivet etterhvert dette. Dermed falt også den generelle teorien om det amerikanske demokratis utvikling sammen. Turners teori har imidlertid forsteinet seg som mytisk amerikansk bevissthetsform om alles like muligheter i Guds eget land, og vil ikke forsvinne før denne mytens forutsetninger, de kapitalistiske produksjonsforhold opphører.

Historikere kunne f.eks. påpekte at de totale anleggsomkostninger for en selveiende bonde i 1850-årene langt oversteg en industriarbeiderlønns muligheter. Dessuten foregikk ikke befolkningsvandringen fra by til land,

som om den økonomisk og historisk viktigste utvikling skyldtes landbruket. Undersøkelser viste at for hver tjende bonde som dro til byen, reiste én arbeider til the Frontier. Økonomiske trengselstider i byene førte ikke til oppdyrking av jorda, derimot ble vesten først fylt av bønder i økonomiske oppgangstider. Om historieforskningen har avlivet Turners begrep om grensen som sosial sikkerhetsventil for utilfredse industriarbeidere, så har begrepet like fullt ideologisk funget svekkende for amerikanske arbeideres klassebevissthet og organisasjonsgrad. Forestillingen om vesten tilslørte at byenes industri sugde opp den overfløydige arbeidskraften i det kriserammede jordbruket og at det var primærnæringsens sosiale spenning som ble minsket. Den politiske agrarbevegelse som var dannet av landbruksorganisasjoner i øst og vest, fikk altså støtte fra den kriserammede industriarbeiderklasse på østkysten i 90-årene. Denne alliansen dannet det populistiske parti som bar fram krav om skjerpet statlig kontroll med stor kapitalen og bankvesenet, nasjonalisering av transportvesen, tollmurer og krav om sosiale reformer, men lot seg også mobilisere til støtte for den gryende aggressive, militære og økonomiske imperialismen.

Fra elementer i populistpartiets plattform til dagens begrunnelser av USA's verdenshistoriske misjon, har presidenter, fra Theodore Roosevelt til Kennedy og Nixon, benyttet seg av forskjellige utgaver av Turners mytologi når de har forsvart USA's imperialistiske inngrep på verdensarenaen. Det er elementer fra Turners typologisering av den frihetselskende arbeidssomme farmer som hentes fram som grunnlaget for det amerikanske demokrati og gudsfrykt, når presidentkandidatene prøver å smi nasjonalt samlende slagord.

Et godt innblikk i den populistiske ideologis standhaftighet og politiske appellmuligheter i dagens USA gir Robert Altmans halvdokumentariske film "Nashville". Et tilsynelatende usammenhengende streiftog med kamera rundt omkring i country & western-hovedstaden Nashvilles musikkalske og sosiale liv er regimessig bundet sammen av en presidentkampanje i det herrens år 1976 under slagordet "New roots for Our Country" (nye røtter for vårt land). Den tematiske spenningen som ble bygd opp i filmen, gikk mellom country-artistene og musikkindustriens forståelse av seg selv som upolitisk, fordi tekstene i musikkgenren dreier seg om enkeltmenneskers, "vanlige" menneskers hverdagsproblemer, og at nettopp denne appellen til den "tause majoritetens" amerikaner ble mobilisert i politisk øyemed ved at artistene ble trukket inn i kampanjen "New Roots for Our Country".

Country & western-musikkens normer er de samme som Turner-individualismens. På samme måte som amerikansk bevissthetsindustri gjennom tegneserier, filmer, TV-serier og triviallitteratur i stigende grad gjennom utbygningen av massemediene har formidlet nybygger og volds-tradisjon med de ideologiske behovene til USA's ekspansive stormaktspolitikk, har folkemusikkens opprinnelige enkelhet og religiøse emigrantdyder nå på sitt verste blitt forvandlet til en besvergende nasjonal seg mot alle som i dagens Amerika tør trekke den amerikanske gudfryktighet og arbeidsmoral i tvil.

Et poeng som gjelder både "Nashville" og inntrykket fra de tre programmene som fjernsynet har vist i vinter om country & western-musikken ("Reise i Countryland"), er det at den interesse som i sær yngre og opposisjonelle amerikanere nå viser for country-musikkens røtter og ver-

dier, er uttrykk for den populistiske bevegelse som USA nok en gang i nasjonale krisetider avføder. I 70-årene er det ressurskrise og forurensning, offentlig avmakt, vilkårlighet og vanstyre overfor den økonomiske utviklingen, som gjør at populistmen nå seiler under økologismens fane. Som populistisk ideologi utmerker den seg ved å benekte at den amerikanske kapitalistiske økonomi og dens produksjonsforhold med nødvendighet er årsakene til strukturell underutvikling, forsøpling og sosial elendighet. Slagordet "New Roots for Our Country" er uttrykk for verdier som nærhet, åpenhet, likhet i sosiale relasjoner, og organisk likevekt i samfunnet, og som på egne premisser er innhold i en antikapitalistisk, opposisjonell bevegelse, men som objektivt sett virker systemstabiliserende. Populistpartiets klasseallianse fra 1890-årene, sørstatsdiktatorer av Huey P. Long og George Wallaces type inngår alle i denne populistiske tradisjonen.

Ø.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Sentral adr.: Postboks 2863, Kampen, Oslo 5

Bergen: Bjørn Løvdahl, Sigurds gt. 17, 5000 Bergen

Tønsberg: Tor Larsen, Fagerheimsgt. 14A, 3100 Tønsberg

Porsgrunn: Harald Baun, 3980 Åby.

Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt. 10 b, 3000 Drammen

Kristiansand: Ingeleiv Henden, Skutev. 6 e, 4620 Vågsbygd

Lillestrøm: Marie Nordby, Bekkevn. 4, 2006 Løvenstad

Trondheim: Ingmann Eidskrem, Singsakerbakken 13, 7000 Trondheim

Vennesla: Ole Langeland, 4652 Øvrebo

Haugesund: Georg Vikshåland, Box 1008 Rossebø, 5500 Haugesund

Mo i Rana: Inge Myrvoll, Vikavegen 60, 8600 Mo

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG(KUL):

Bergen: Postboks 29, 5014 Universitetet, Bergen

Oslo: Postboks 3815, Ullevål Hageby, Oslo 8

Tromsø: c/o Finn R. Johannesen, Strandgt. 5-7b, 9000 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU):

Postboks 41, 1345 Østerås

RUDOLF NILSEN – en arbeiderdikter

For mange er Rudolf Nilsen blitt stående som kommunisten i norsk litteratur. Fra han ble født for 75 år siden og til han døde i 1929, faller hans liv sammen med en avgjørende periode i den norske arbeiderbevegelsens historie: Industrialiseringsbølge med tilhørende proletarisering i århundrets først tiår, radikaliseringen av fagbevegelsen fram mot 1917, Oktoberevolusjonen, forholdet til Komintern, partisplittelsen i 1923, arbeidskampene og den politiske striden i tjuetåra. En lungesykdom reiv ham vekk akkurat i det øyeblikk den kapitalistiske verdenskrise slo igjennom.

Også sosialt og politisk står han i intimt samband med arbeiderklassen. Bakgrunnen var fattigstrøkene på Oslo østkant, og dette miljøet forlot han på sett og vis aldri. Alt i gymnasdagene ble han politisk interessert og engasjert, og ved det organisatoriske bruddet (1923) fulgte han flertallet i det sosialdemokratiske ungdomsforbundet over i det som ble NKP's ungdomsorganisasjon. Senere støttet han partiet politisk og ved det han skreiv.

I motsetning til de aller fleste andre arbeiderungdommene fikk Rudolf Nilsen sjansen til å ta artium. Dette skjedde på Hammersborg i 1920, og man behøver ikke være borgerlig litteraturhistoriker for å hevde at det fikk avgjørende betydning for hans sosiale stilling og hans egenoppfatning. Som skoleungdom kom han ikke til å stå i produksjonen, bortsett fra feriejobber nå og da. "Rulle" ernærte seg alltid siden som journalist og skribent, og skildres gjerne som en bohemye, glad i fest og et sosialt liv. På gymnasen ble han for alvor kjent med den borgerlige norske litteraturtradisjonen, og han deltok ivrig i debatter mens han også prøvde seg med egne bidrag. Han glir åpenbart lett inn i rollen som "dikter", og sjøl om den av og til kan gi ham litt dårlig samvittighet, er det skribent han for ettertida er, og ikke produktiv arbeider. Trekk av en småborgerlig kunstermyte kan stundom slå igjennom i diktningen hans, noe som også har sammenheng med den uregelmessige tilværelsen han førte som dikter og journalist utover i tjuetåra.

Etter å ha vært aktivt med i KFUM-arbeid, går han i 1919 inn i Ungdomsforbundet. Han skriver dikt, bokanmeldelser og små innlegg i arbeiderbevegelsens ulike organer, og deltar en del i revyarbeid i regi av Arbeider-samfunnet. Gjennom "Den kommunistiske ungdomsinternasjonale" møter han samtidig europeisk, særlig tysk, arbeiderlitteratur. Også politisk er han virksom, og oppnår i 1921 å bli arrestert for å ha vært med på å smugle litteratur fra Sovjet-Unionen til Europa, og politiske flyktninger den andre veien. Året etter er Rudolf Nilsen sammen med Arne Paasche Aasen i Tyskland.

Ved splittelsen av DNA deltar han aktivt på Kominternflyøys side, og med det nystiftede "Norges Kommunistblad" innledes en periode av mer regelmessig skrivearbeid. "Rulle" virker som stortingsreferent, og han kommenterer løpende politiske tildragelser i artikler og "leilighetsdikt": Streik, lockout, arrestasjoner og sammenstøt, kampen mot tukthuslovene, internasjonal politikk, osv. Fra bygningsarbeiderstreiken i 1928 (erklært "ulovlig") stammer det glimrende politiske og militante "Svar":

Før vi tramper ned og skaffer
vei i lovens paragrafer,
er vi treller alle mann.
Reis all kraft som klassen eier!
Tvers igjennom lov til seier!
Støtt oss, den som kan!

Mange av tekstene fra denne tiden har ligget gjemt helt opp til våre dager. Det skyldes bl.a. at Nilsen sjøl ikke ville ha dem med i samlingene sine. Han hadde debutert i 1925 med "På stengrunn", året etter kom "På gjensyn", og om høsten 1929, altså etter forfatterens død, utga Gyldendal "Hverdagen". De to første bøkene kom ut på arbeiderforlaget "Ny Tid", og det var ønsket om en mer stabil økonomi som lå bak overgangen til Gyldendal. "Svar" tilhører ei gruppe på tre dikt som ikke kom i bokform før med 1946-utgaven av "Samlede dikt".

I og med debuten som lyriker kom diktningen til å innta en stadig mer sentral plass i den virksomheten Rudolf Nilsen utfoldet, samtidig som journalistikken fikk en mer tilfeldig karakter. Han var flere ganger i utlandet, og særlig ferden til Russland i 1926 ga seg merkbare utslag i det han skreiv. Tysklandsoppholdet fire år tidligere hadde underlig nok ikke resultert i konkrete dikt, i samlingen "På gjensyn" er om lang halve boka viet ferden til og oppholdet i Sovjetunionen, som later til å ha gjort voldsomt inntrykk. Året etter besøkte han igjen landet sammen med en delegasjon fra LO. Han var i Paris, og han døde i Frankrike i mars 1929, på vei hjem fra Spania. Det hører med til historien at den dødssyke Nilsen ikke fikk hjelp ved den norske legasjonen i Madrid.

I en artikkel fra 1921 i det radikale studenttidsskriftet "Mot Dag" anmeldte Rudolf Nilsen Paasche Aasens diktsamling "Sigd og hammer". Her gir han en bestemmelse av hva en "arbeidersanger" (dvs. dikter) er:

"-- han søker sit publikum blandt arbeiderne, han synger for og til dem. Og han henter stoffet fra arbeidernes kamp og ideer."

Dette er også Nilsens eget utgangspunkt. Han tar sikte på å dikte for proletariatet, og han henter langt på vei stoff fra den erfaringsbakgrunnen han har felles med Oslos arbeiderklasse: Oppveksten i "gråbeingårdene", tilværelsen for de eiendomsløse som må selge sin arbeidskraft, solidariteten og drømmen om å komme opp og ut, både i individuell og klassemessig forstand. Videre opplevelsen av arbeiderorganisasjonene, revolusjonen i Russland og klassekampens internasjonale karakter. Dikt som "Storby-natt", "Nr. 13", "Revolusjonens røst", "Gartnerløkka" og "Arbeider til arbeider" er kjent av alle, og kan illustrere forfatterens spennvidde eller emnekrets. Han er en pioner når det gjelder å skildre storbyen, og definitivt når det gjelder å framstille dens "skyggeside".

Men i formen og i synet på hva diktningen og dikteren er, knytter Rudolf Nilsen direkte an til borgerlige tradisjoner, ikke minst linja av borgerradikalisme fra Wergeland over Bjørnson og Nils Collet Vogt fram til den samtidige Arnulf Øverland. Han var også sterkt opptatt av Olaf Bull (avhengigheten av denne ble kritisert da "På stengrunn" kom ut), og av den engelske imperialismens skald Rudyard Kipling. En slik "arv" ble den gang ikke ansett som problematisk i

det hele tatt. I dag kan vi, ikke minst takket være de litteratordiskusjonene som fant sted i Russland i tjuetåra og blant tyske proletarforfattere og marxister omkring 1930, bedre se at forholdet mellom politisk kamp og kunstnerisk form og innhold ikke er et akademisk spørsmål eller et problem for intellektualiserte hårkløyvere. Diktningen skal hjelpe til med å bryte i stykker borgerlig ideologi for at arbeiderklassen ved egen organisering skal bli seg historisk bevisst og gripe den samfunnsmessige makt, tvers gjennom de framherskende sosiale forhold. Kan diktningen dette, om den bare gjengir virkeligheten slik denne umiddelbart framstiller seg, og "foredlet" til poesi gjennom rytme og enderim?

Nilsen var nok inne på at det kunne være vanskelig å beholde framdrift og drøm i de grå gater. Men til tross for hans vilje til kamp og hans gjennomgående optimisme er det vondt å fri seg fra følelsen av at han på sett og vis er fanget av borgerlige myter og fordommer. Delvis er han "kunstneren" fra østkanten som går omkring og erindrer og føler fellesskapet med "det gråe smalgangsfolk". Han får fram både varmen og fornedrelsen ved å bo i nr. 13, og han blir voldsomt oppildnet gjennom møtet med livet i Sovjetunionen. Men den konkrete formidling i norsk virkelighet mangler mange ganger, grå hverdag og rød drøm kan bli stående opp mot hverandre:

men verkstedbråk, maskiners larm
gjør drømmen blek og arm.

Han ser seg selv som den bohemyetige poet, med utgatte sko:

Og alle ser jeg er en mann som
lager vers.

Som vi har pekt på, har dette også å gjøre med forfatterens egen materielle stilling som journalist og hans mellomlagsskjebne, dessuten kanskje med hans drøm om å komme fram som forfatter. Faltin Bjørnsen forteller i "Rudolf Nilsen. Mennesket og dikteren" om hvor stor betydning Dagbladredaktøren Skavlands positive kritikk av "På stengrunn" fikk for Nilsens anerkjennelse. Veksten inn i litteraturen kan samtidig bli en utvikling vekk fra kollektivet. Et annet interessant trekk er det bildet av og den holdningen til kvinnen som kommer fram i Rudolf Nilsens diktning. Utallige ganger bruker han det samme bildet: Kvinnene som (skjøre) blomster, vekster eller trær. Men i "En eneste sang", et dikt om forplantningen, har han kanskje befridd seg fra rollemønsteret:

Du er ikke bare mannen,
for hvem hun har bøyet kne.
En elsker er du, ja hannen
en hun vil ha unger med.

Som en av hovedaksene i forfatter-skapet går spenningen mellom by og land, mellom gate og fabrikk på den ene side og fri natur: skog, sjø på den andre. Det er aldri noen tvil om Nilsens holdning til borgerskapet, vestkanten, den sosiale utbytting og nød som hersker. Men i sitt syn på livet i gråbeingården må han være spaltet, og ofte kan man merke en lengsel ut, bort fra de overfylte kasernene, fabrikken og gatestøvet:

Ja er der andre egne til
med skog og hav
og sus i løv og bølgespill
så ta din stav
og flykt fra støv og ørkenild
og gatens grav!

I "Sang til jorden", et langt dikt som er en framstilling av historien, skildres klassesamfunnet som et slags syndefall, en fornektelse av "Moder jord".

Men andre dikt røper at han likevel definitivt er på byens og industrisam-

funnets "side":

Og da lenges jeg hjem til min by,
hvor det dages, ja dages på ny -
til dens hvite, elektriske gry

eller:

Byen, alltid byen, til jeg engang
slukner brått
som en svart elektrisk lampe når
dens glødetråd er gått.

Slik også i "Storby-natt", som mange kjenner. Rudolf Nilsen vet også at industriell produksjon som lønnsarbeid er rovdrift på menneskene, maskinenes erotikk har ingenting å gjøre med den kroppslige nytelse av arbeidsprosessen som kan gripe de anleggsarbeiderne en Kristofer Uppdal skildrer:

Jeg tok dine hender i mine
og følte hvor såre de var,
Du kom fra maskinen, hvis merker
av rasende kjærtegn du bar.

Og han synes også å kunne betrakte proletariseringen av landsungdommen uten sentimentalitet, og innse dens nødvendighet. I "Den nye kamerat" heter det:

Han er visst lei sig. Det er ikke
godt
å komme rett fra skau og fuglesang
og inn i slikt et støvet mørkekott
med sånt et helvetsleven dagen lang

Men du vil også skjønn, kamerat,
at gjennom denne skapende fabrikk
går veien til vår drømte nye stat -
vårt arbeids republikk.

Veien fram går altså ikke først tilbake. Det er imidlertid i alle fall ett dikt som får en til å susse, og som gjør et Rudolf Nilsen blir stående med et ørlite trekk av politisk tvetydighet. "Huset" handler om to som har skaffet seg et sted for seg sjøl:

Uferdig ennu, ja, men dog en bolig
og resten kunde man ta fatt på selv.
Og for sitt eget er det nært utrolig
hvad man kan gjøre på en liten

kveld.
Et svare slit, javel, men moro var
det!

Hm - rart å tenke på at banken tar
det...

Men den idyllisering av eiendomsrett og privat hagebruk som diktet inneholder, er likevel ikke nok til å karakterisere forfatteren som populist eller småborger. -

Rudolf Nilsen var ikke så lite opptatt av de nye mediene som kapitalismen og produktivkreftene hadde frambrakt nettopp på hans tid. I "Norges kommunistblad" skreiv han artikler om film og radio, og det fins dikt som handler om samme emne. Han later til å ha hatt sans og blikk for teatret også, blant annet dansk arbeiderdrama og sovjetrussisk revolusjonær scenekunst. Skepsisen overfor kringkastingen er betydlig, ikke minst fordi han i organisasjonsformen aner mulighetene for borgerlig manipulasjon og propaganda. Men på kino fryder han seg, filmen er demokratisk og moderne, og han øyner en slags politisk mulighet for arbeiderklassen. Hva disse mulighetene består i, er imidlertid svært uklart:

Og det skal Soria Moria hjelpe til.
Vår skjønnhetstrang skal i dets
lyse spill
bli smidd til våben, slik som jern
i ild.

Det er imidlertid her, i refleksjonen over filmens skjulte anvendbarhet, at Rudolf Nilsen på sett og vis er mest i pakt med vår tid. Naiv eller ikke naiv, han har i alle fall rett i at filmens kollektive opplevelseshet må utgjøre ett av utgangspunktene for en progressiv strategi for arbeiderkulturkamp.

D. F. S.

den røde Arbeideren påviste i forrige nummer at SV gjennom Ny Tid under Jøtul-streiken stilte seg på Svein Christiansens og det faglige apparatets side mot de kjempende Jøtul-arbeiderne.

—Det er etter dette flaut å være venstre-sosialist og ha NY TID som hovedorgan, skriver SV-eren og Nyland-arbeideren Karl O. Richardsen i et leserinnlegg i Ny Tid nr. 12, et innlegg som vi gjengir i sin helhet.

Richardsens innlegg viser at om SV som parti står på det faglige apparatets side, fins det progressive arbeidere i partiet som i hvert fall i enkelt-saker inntar riktige standpunkter. Disse har vi hittil sett og hørt lite til. Men vi tror at etter hvert som klassekampen skjerpes, vil SV stadig klare å avsløre sin faglig-byråkratiske og sosialdemokratiske karakter, og de progressive vil måtte tilspisse sin opposisjon. I siste instans vil de måtte bryte med et parti som ikke ivaretar arbeiderklassens, men helt andre interesser. Dette antydes allerede av det usaklige og arrogante svaret som Ny Tid gir Richardsen redaksjonelt, og som vi også gjengir. Richardsen burde ikke ha noen grunn til å bli overrasket over dette. Men flau har han fortsatt grunn til å være.

Det er uforsonlige motsetninger mellom det standpunkt Richardsen her inntar og f. eks. SVs stortingsmann Kåre Øystein Hansen, som i et radioprogram i forbindelse med Jøtul-streiken bl. a. uttalte at det svært ofte er personalforvaltningsproblemer som skaper grunnlag for uro på arbeidsplassene, og at et stadig mer umenneskelig press

OPPOSISJON I SV

Ny Tid og kampen på arbeidsplassene

Av Karl O. Richardsen.

Jøtul-streiken var en rettidig kamp mot uverdige arbeidsforhold og en arrogant bedriftsledelse foran for de mest elementære bestemmelser i hovedavtalen. — Slik imidlertid ledertilbliken i siste nr. av Ny Tid (nr. 10).

At det er en rettidig kamp synes alle på arbeidsplassene å være enige om, lokalt på Jøtul såvel som i fagbevegelsen forøvrig. Det er også på det rene at de tillitsvalgte på Jøtul har anstrengt seg maksimalt for å løse konflikten, uten streik. Blåde forbundstyre og Avd. 1 av Jern og Metall har hatt anledning til å gi sitt maksimale bidrag til å løse konflikten før streika ble satt i verk. Inntil har imidlertid lykken. Den arrogante arbeidsgiveren har troset alle forsøk på å løse konflikten. Det fantes derfor kun en løsning — streik. Jøtul-arbeiderne forsto dette og gikk til aksjon. — Streik var et faktum!

Men snart var streika kommet igang før en del klubbformenn i Oslo rykket ut for å «hjelp» de streikende. Deres

råd var: — Gå tilbake til arbeidet i 12 timer slik at forhandlinger kan komme igang. For Jøtul-arbeiderne var ikke dette bare et slag i anskiet, men en meget alvorlig trussel for det samhold som er så helt nødvendig i en slik kampanjasjon. — Rådet om å gå tilbake til arbeid virket dertil på enkelt (billetts) ide for å løse konflikten. — Gå til Arbeiderpartiet med konflikten, anbefalte de Jøtul-arbeiderne.

Etter dette er det all grunn til å spørre: Når de 23 tillitsvalgte vil ha konflikten inn for arbeidsgiveren måtte det vel være en forutsetning at man skulle respektere dommen — uansett i hvem favor den gikk? Med det renomme: arbeiderpartiet, har ved så godt som alltid å damme arbeiderne — kan ikke de 23 ha hatt særlig bekymring for helhet utvalgte Jøtul-arbeiderne ville bli? Er det noen som virkelig kan fortelle

de Jøtul-arbeiderne i ut de ikke har vot tillit til de 23 etter det som har skjedd?

Fylleligvis er det det. I den innledningsvis storte lederartikkel i Ny Tid proklamerer de følgende tillitsvalgte: «Når ledende jern-tiltillitsmenn går ut og lover full støtte til videre streik dersom ikke kravene blir innfridd etter 24 timers forhandlinger er ikke dette tomme ord.»

Eller meg å spørre: Med hvilken rett og innsett er det Ny Tid på denne måten går til angrep på de streikende? Svaret kommer i siste avsnitt: «Nå må seieren ikke forskules. Derfor må både AKP-jegrene i Arbeiderpartiet og streikeromantikkerne i AKP besinne seg.» (Uthvile ved KOR).

Det er etter dette flaut å være venstresosialist og ha Ny Tid som hovedorgan. — Og på Ny Tid har blitt med i den sosialdemokratiske hetsen mot de som tar streikvåpenet i bruk. De er «AKP-streikeromantikere» eller lar seg lede, (villedt) av slike.

Men Ny Tid er i «godt selskap» når den stempler de streikende Jøtul-arbeiderne partipolitisk. Oslo Faglige Samfunnsassosiasjon og forbundstyre i NJMF har gjort det samme. Det er bare det at den stemlingen har Jøtul-arbeiderne enstemmig krevd dementert, og flere har truet å stemple dem som «partipolitisk skillelinje» samt mislenkeliggjøre og skade statens beider. — Som de er helt avhengig av.

Ny Tids behandling av saken, ingeformann Svein Christensen «innsett» er også litt av en sak. Om hans tog en del andre faglige tillitsmenn) innsett heier det ut den var skolelig fordi han på et tidlig tidspunkt i konflikten ikke gikk klarere ut og markerte støtten. Hvorfor forteller ikke Ny Tid om denne saken? Svein Christensen innsett i Sanheten /retter at SC ikke har vært passiv, men meget aktiv, og bl. a. har oppfordret de streikende gjennom dagsgrens til å ha et sin egenstemte valgte streikekomite. — Splitt og her!

Ny Tid stiller til de 23 tillitsvalgte og samlingsformann Christensen, sammen med parti-stemplingen av de streikende, etter det som har skjedd så stikk i strid med prinsippet om «å støtte de streikende på deres egne premisser» at Ny Tid omgiende må kunne med en forklaring!

Forvrengning om Ny Tid

På side 11 i dagens avis bringer vi et innlegg av Karl O. Richardsen som beskriver Ny Tid som å

føre de streikende arbeidere ved Jøtul i ryggen.

Nå har vi den tilfelle i våre lesere som har kunnet følge vår dekning av Jøtul-konflikten at de selv vil kunne konstatere at påstandene faller på sin egen urimelighet.

Innlegget fra Richardsen henger seg opp i en formulering om at streikeromantikere i AKP må besinne seg. Utav dette leder han en merkelig konklusjon om at vi har karakterisert de streikende Jøtul-arbeiderne som AKP-ere.

AKP er våre politiske motstandere. Jøtul-arbeiderne sin kamp og DKS vår fulle støtte. Kanskje Richardsen ville være så snill og lese: Klassekampen, organ for AKP. Da vil han forhåpentligvis forstå vår formulering bedre. Hverken kan vi.

Forøvrig viser vi til oppsummering av Jøtul-streiken på side 7.

i produksjonssystemet også fører til ulming, samt at «ekstremistene» kommer lettest til orde der hvor man har de minst progressive tillitsmenn, samtidig som han anklager Arbeiderpartiet for å ha lagt fagbevegelsen åpen for «ekstremister» ved å ville avpolitiseren (!!).

Moral: Børgerkapet og Arbeiderpartiet må forstå at klassekampen dempes best ved «progressive» tillitsmenn fra SV!

Hvor lenge skal Richardsen og likesinnede tåle denne moralen?

Oslo-arbeidere og andre interesserte!

Slutt opp om Kommunistisk Arbeiderforbunds 1. mai-fest i Tøyen Samfunnshus i Oslo kl. 19.00!

Tale ved jernarbeider og medlem av K. A. s sentralkomite Tor Larsen. Underholdning, kameratslig samvær og dans. Servering og forfriskninger.

GJENREIS 1. MAI SOM ARBEIDERKLASSENS INTERNASJONALE KAMPDAG!

K. A. -ARRANGEMENTER LANDET RUNDT 1. MAI

Kommunistisk Arbeiderforbund holder 1. mai følgende åpne møter omkring i landet (der tid og sted ikke er oppgitt, vil det bli kunngjort lokalt):
Oslo: Det blir 1. mai-fest i Tøyen Samfunnshus kl. 19.00. Medlem av K. A. s sentralkomite Tor Larsen holder tale.

Porsgrunn: Sentralkomitemedlem i K. A. Stein Hoftvedt taler.

Bergen: Jørgen Sandemose fra K. A. s sentralkomite holder tale.

Trondheim: Sentralkomitemedlem Harald Berntsen taler.

Molde: Kjøll Høyden, medlem av K. A. s sentralkomite, taler.

Tromsø: Medlem av K. A. s sentralkomite og redaktør av den røde Arbeideren, Eyvind Viken, taler for dagen.

I en rekke andre byer og steder blir det gatesalg av den røde Arbeideren og salg av kommunistisk materiale fra stands.

Slutt opp om den kommunistiske bevegelsens virksomhet 1. mai!

LÆR DEN "ULOVVLIGE" STREIKENS METODE!

STUDER STRASSBURGER-TESENE!

felle av økonomiske kamp. Undergravningsarbeidet fra Jern og Metall-byråkratiet side i Jøtul-streiken er som en tro kopi av den streikesabotasjen som Strassburger-tesene advarer og anviser tiltak mot.

SV — med dets solide forankring i det faglige apparatet — ynder å kalle Strassburger-tesene for «noe gammalt herk». Riktig nok ble tesene utarbeidet og vedtatt av Den Røde Faglige Internasjonale allerede i 1929, men bl. a. Jøtul-streiken bekrefter at dette bare viser at de var lang forut for sin tid, og ikke at de er blitt gammeldage.

Jøtul-streiken viser også at når arbeiderne går ut i kamp, står de bedre rustet til å slå tilbake motstanderen og hans agenter hvis de på forhånd har satt seg inn i streikekampens lærdommer slik de er oppsummert i Strassburger-tesene.

Strassburger-tesene utgjør hovedinnholdet i Kommunistisk Arbeiderforbunds hefte om økonomisk kamp.

«Tvers gjennom lov til seier» (52 sider kr. 7,-). Bestill heftet direkte fra forbundet, Postboks 2863, Kampen Oslo 5!

BESTILLINGSSEDDEL

Til:
Kommunistisk Arbeiderforbund,
Postboks 2863,
Kampen,
Oslo 5 (postgirokonto nr. 20 68 42)

Jeg bestiller med dette:

... årsabonnement på den røde Arbeideren a kr. 20,-	kr.
... årsabonnement på Røde Fane a kr. 28,-	kr.
... eks. av Tvers gjennom lov til seier a kr. 7,-	kr.
... eks. av Program vedtatt på KAS 2. landsmøte a kr. 3,-	kr.
... komplett sett av KAS elementærsirkel a kr. 25,-	kr.
... komplett sett av KAS grunnsirkel a kr. 30,-	kr.
... Studieveiledning til Lenin: Hva må gjøres? a kr. 5,-	kr.
... obligasjon/er til støtte for KAS pressefond a kr. 10,-	kr.
... obligasjon/er til støtte for KAS pressefond a kr. 50,-	kr.
... obligasjon/er til støtte for KAS pressefond a kr. 100,-	kr.
Til sammen:	kr.

... Er dessuten interessert i nærmere kontakt med K. A.

Bes sendt i oppkrav/pengene er satt inn på postgirokonto nr. 20 68 42.

Navn,

Gate/veg,

Postnummer og sted,